LEYLEK LUCKY'NİN YOLCULUĞU

Serdar ÇALIŞKAN

LEYLEK LUCKY'NİN YOLCULUĞU

Yazar: Serdar ÇALIŞKAN

ISBN: 9781105857966

Yayıncı: Serdar ÇALIŞKAN

Yayın Hakları: © 2025 Serdar Çalışkan. Tüm hakları saklıdır.

Yayın Platformu: Lulu Press, Inc. (www.lulu.com)

Baskı ve Cilt: Lulu Press, Inc.

627 Davis Drive, Suite 300, Morrisville, NC 27560, USA.

Bu eserin tamamı veya bir kısmı, yazarın yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve depolanamaz. Kaynak gösterilerek kısa alıntılar yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

DERİN SESSİZLİK ORMANI / 5

KAYIP GEMİ'NİN SIRRI / 17

EJDERHA HEYECANI / 37

LEYLEK LUCKY'NİN YOLCULUĞU / 53

İNSANLARIN DÜNYASI / 69

ZEMBEREK / 87

Serdar ÇALIŞKAN | Uluslararası İlişkiler Bölümü mezunudur. Çeşitli dergilerde şiir ve hikayeleri yayımlandı.

Eserleri:

Hikaye Ağacı, Beklenen Basketbolcu, Irmağa Yürüyen Yağmur Damlası

DERİN SESSİZLİK ORMANI

Leylek Lucky:

“Neredeyim ben?” diye sordu kendi kendine.

Etrafı ağaçlarla çevrili küçük boş bir alanda Leylek Lucky yerde uzanmış, sağ kanadını tekrar başına götürerek aynı soruyu sordu.

“Neredeyim ben?”

Leylek Lucky’ nin yanına yaklaşan kızıl karınca soruyu duydu ve…

Kızıl Karınca:

“Derin Sessizlik Ormanı’ndasın” dedi.

Leylek Lucky:

“Derin Sessizlik mi? Hani bir tarafta kurbağaların vıraklamaları, cırcır böceklerinin sesi, bir taraftan coşkun akan bir ırmak… Pek de derin sessizliğe benzemiyor bu orman” dedi.

Kızıl Karınca:

“Yakında anlarsın” dedi.

Leylek Lucky:

“Şu an başıma gelenleri bile anlamadım, bu ormanın derin sessizliğini nasıl anlayacağım bilemiyorum” dedi.

Kızıl Karınca:

“Ne oldu, başına ne geldi?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Hiç sorma başıma gelenleri” dedi.

Kızıl Karınca:

“Başına gelenleri sormazsam, nasıl bilebilirim başına gelenleri?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Sözün gelişi ‘Hiç sorma başıma gelenleri’ derler” dedi.

Kızıl Karınca:

“Yani sen başına gelenlerin sorulmasını istemiyor musun?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Ne münasebet canım, tabii ki sormanı istiyorum” dedi.

Kızıl Karınca:

“O zaman neden ‘Hiç sorma başıma gelenleri’ diyorsun?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Bilmiyorum. Yaşadığım yerde hep böyle deyip sonra başına gelenleri anlatırlar. Peki, ne demem gerekiyor sence?” diye sordu.

Kızıl Karınca:

“‘Başıma gelenleri sorman iyi oldu. Derdimi anlatacak birini arıyordum’ demen gerekmez miydi?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Kusura bakma kızıl karınca, da şeklin mağdurlarıyız” dedi.

Kızıl Karınca:

“Nasıl yani ‘Şeklin mağdurları’?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Şeklin mağdurları. Şimdi güzel kızıl karınca, derdim kanadımın kırıklığı, sen ise kelimelerin kullanış şekliyle uğraşıyorsun” dedi.

Kızıl Karınca:

“Beni suçluyor musun?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Muhterem! Az önce sen bana ‘Başıma gelenleri sorman iyi oldu’ falan filan deyince derdimi dinleyeceğini zannettim. Amacın üzüm mü yemek bağcıyı mı dövmek?” diye sordu.

Leylek Lucky:

(Kendi kendine) “Bu soruyu sorduktan sonra pişman oldum, çünkü ne kadar az konuşsan o kadar iyidir” dedi.

Kızıl Karınca:

“Şimdi üzüm yemek, bunlar ne demek oluyor?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“İşte bunu diyorum, şekle, kelimelere takılıyorsun” dedi.

Kızıl Karınca:

“Evet, şekle takılıyorum çünkü çok televizyon seyrediyorum” dedi.

Leylek Lucky:

“Evet, TV seyredenlerde az gerginlik oluyor, sende de az gerginlik var” dedi.

Kızıl Karınca:

“Biraz televizyon bağımlısı oldum” dedi.

Leylek Lucky:

“İşte iradeli olman gerekiyor. Yanıma gelmen iyi oldu dedim” dedi.

Kızıl Karınca:

“Yuvamda oturmuş televizyon seyrediyordum, sesini duyunca geldim” dedi.

Leylek Lucky:

“Sesler geliyor mu yuvana?” diye sordu.

Kızıl Karınca:

“Evet, geliyor” dedi.

Bu sırada…

“Hey siz, ne oluyor orada?” diye bir ses geldi.

Sesin sahibi Leylek ve karıncanın yanına gelen Mor fil’di.

Leylek Lucky:

“Konuşuyoruz” dedi.

Fil :

“Uzaktan konuşuyor musunuz, tartışıyor musunuz, belli değil” dedi.

Leylek Lucky:

“Adınız nedir?” diye sordu.

Fil :

“Mor fil” diye yanıtladı.

Leylek Lucky:

“Adınızı “Heybet” yapsak daha güzel olmaz mı?” diye sordu.

Fil :

“Olur, adım Heybet olsun” dedi.

Leylek Lucky:

“Heybet, sana bir sorum var. Arı mı daha güçlüdür, fil mi?” diye sordu.

Heybet:

“Ne münasebet, tabii ki fil arıdan daha güçlüdür” dedi.

Leylek Lucky: (Başını sağa sola çevirdi) “Kim vazifesini yapmada daha gayretli ise o daha güçlüdür” dedi.

Kızıl Karınca:

“Ne vazifesi bu?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Batan geminin hazinesini arama vazifesi” dedi.

Kızıl Karınca:

“Batan ne demek, gemi ne demek?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Batmak, geminin batması demektir” dedi.

Heybet:

“Aklıma gelmişken sorayım, gerçeği hayalle karıştırmak ne kadar doğru?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Hayal gerçeği aşmamalı, zira gerçek incinmemeli” dedi.

Heybet:

“Bunu başarabilir misin?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Çok zor” dedi.

Kızıl Karınca:

“Az önce “Fil mi daha güçlü, arı mı?” diye sormuştun, o zaman bu soruda bizi düşünmeye sevk eden vazife oluyor” dedi.

Leylek Lucky:

“Bakın şu güzel ormana, her canlının vazifesi değil midir ormanı korumak, ondaki güzellikleri gelecek kuşaklara taşımak?” diye sordu.

Heybet:

“Doğru söylüyorsun, ormanı korumak kadar fidan dikmek, fidanı yetiştirmek de bir vazifedir” dedi.

Kızıl Karınca:

“Mümkün mertebe ağaçlara zarar vermedim, tabiatı, ekosistemi korumaya çalıştım” dedi.

Leylek Lucky:

“Arkadaşlar, konuşmaya daldık, kırık kanadımı unuttuk. Kırık kanadımı tedavi ettirmem lazım” dedi.

Heybet:

“Seni orman hastanesine götürelim mi?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Yalnız beni hastaneye sen götürürsen sarsılabilirim, bunu kuşlar yapsa daha iyi olur” dedi.

Az sonra serçeler leyleği orman hastanesine götürdüler.

Orman hastanesinde Leylek Lucky tedavi altına alınmıştı. Kaldığı odada bir panda ve bir de kaplan kalıyordu.

Leylek Lucky:

“Geçmiş olsun” dedi.

Panda ve Cesur Kaplan:

“Size de geçmiş olsun” dedi.

Panda:

“Ne oldu, başınıza ne geldi?” diye sordu.

Leylek Lucky: (Anlatmaya başladı) “Göç hazırlıklarına başlamıştık, büyük bir şehrin üzerinden geçiyorduk. Sanırım futbol stadının üzerinde uçuyordum. Birden kanadıma içi su dolu bir pet şişe çarptı. Çırpındım, kendimi zorladım. Kırık kanadımla Derin Sessizlik Ormanı’na kadar gelebildim” dedi.

Bu esnada içeriye Doktor Gergedan girdi.

KAYIP GEMİ’NİN SIRRI

Doktor Gergedan:

“Merhabalar, durumun biraz ciddiyet arz ediyor. Sonbahar da yaklaşıyor” dedi.

Leylek Lucky:

“Evet” dedi.

Panda ve Cesur Kaplan dikkatle Doktor Gergedanı dinliyorlardı.

Doktor Gergedan:

“Demem o ki, Leylek Lucky, seni sıcak bölgedeki orman hastanesine göndereceğiz” dedi.

Leylek Lucky:

“Ne zaman?” diye sordu.

Doktor Gergedan:

“Yarın sabah” diye yanıtladı.

Doktor odadan ayrıldı. Leylek Lucky bir taraftan üzülmüştü. Leylek Lucky batık geminin hazinesini bulmak istiyordu. Bu görev tamamlanmalıydı.

Leylek Lucky: (Panda Yanda ve Cesur Kaplan’a dönüp) “Arkadaşlar, size bir sır ve görev vereceğim” dedi.

Panda Yanda: (Heyecanlanarak) “Ne sırrı bu?” diye sordu.

Cesur Kaplan: (Heyecanlı bir şekilde) “Evet. Bize ne sırrı vereceksin?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Bundan yıllar önce Zemberek Gemisi vardı. Zemberek Gemisi, Küçük Ay Vadisi’nde kayboldu” dedi.

Panda Yanda:

“Bunları nereden biliyorsun, bu bir efsane mi?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Bir gün yuva yapmak için dal parçaları topluyordum. Yuvayı yaptığımda dalların arasında bir kâğıt parçası fark ettim. Bu kâğıt parçasını dalların arasından özenle ve dikkatle çıkardım. Meğer bu bir hazine haritasıymış. İşte Zemberek Gemisi’nin olduğu yer Yeşil Irmak’ın batısında” dedi.

Cesur Kaplan:

“Peki! Sen Zemberek Gemisi’ni neden bulmuyorsun?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Doktor Gergedanı duydunuz, yarın sabah beni sıcak bölgelerdeki orman hastanelerine götürecekler. Kim bilir, belki bu geminin ve hazinenin bulunması birçok kişi için iyi olur. Bu halimle gemiyi nasıl bulabilirim?” dedi.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan biraz düşündüler. Akşam olmuş, serin rüzgârlar esiyordu. Gök kararmış, yıldızlar çıkmıştı. Leylek Lucky’nin teklifini kabul edip haritayı aldılar. Oysa ki Leylek Lucky’nin birçok hayali vardı. Derin Sessizlik Ormanı’nda bir televizyon kanalı kurmak istiyordu. Zemberek Gemisi’nin bulunması işi artık Panda Yanda ve Cesur Kaplan’ındaydı.

Ertesi sabah hastane görevlileri Leylek Lucky’yi götürdüler. Harita Cesur Kaplan’daydı.

Cesur Kaplan: (Haritaya bakarak) “Harita bize yol gösterecek” dedi.

Birkaç hafta sonra…

Panda Yanda:

“Hastaneden çıkıyoruz” dedi.

Cesur Kaplan:

“Panda, burası hastane, hapishane değil. ‘Hastaneden çıkıyoruz’ denmez, ‘Hastaneden taburcu oluyoruz’ denir” dedi.

Panda Yanda:

“İyi ki söyledin, bir sevinmiştik, onu da sözlerinle tornadan geçirip düzelttin” dedi.

Cesur Kaplan:

“Kusura bakma da, arkadaşlığın gereği bu değil midir?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Arkadaşlığın gereği arkadaşını üzmek midir?” dedi.

Cesur Kaplan:

“Seni üzecek ne yaptım ki?” dedi.

Panda Yanda:

“Kullandığım kelimeleri düzeltiyor, konuşmama müdahale ediyorsun” dedi.

Cesur Kaplan:

“Daha sağlıklı iletişim kurman için çabalıyorum” dedi.

Panda Yanda:

“Ama iletişimimiz bozuldu” dedi.

Cesur Kaplan:

“Bundan sonraki konuşmalarımız, diyaloglarımız daha iyi olacak, inan bana” dedi.

Panda Yanda:

“Umarım” dedi.

İçeriye sağlık görevlileri geldi.

Sağlık Görevlileri:

“Evet arkadaşlar, taburcu olma zamanı” dediler.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan hastaneden taburcu oldular. Derin Sessizlik Ormanı’na doğru yola koyuldular. Yolda Tıs Yılan’la karşılaştılar.

Panda Yanda:

“Hey, bu bir yılan!” dedi.

Tıs Yılan:

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu.

Cesur Kaplan:

“Derin Sessizlik Ormanı’na” dedi.

Panda Yanda: (Yılana dikkatle bakarak):

“Neden Nereye gidiyorsunuz? diye soruyorsun?” dedi.

Tıs Yılan:

“Burası gümrük kapısı mı, neden bu soruları soruyorsun?” dedi.

Panda Yanda:

“Anlaşıldı, konuşmamız uzayacak. Sen yoluna, biz yolumuza gidelim” dedi.

Tıs Yılan:

“Öyle mi?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Biz zaten yolumuzdayız da, yolumuzun önünde duran sensin” dedi.

Cesur Kaplan:

“Ah siz yılanlar, avınıza nasıl da sessizce yaklaşır, avın boş bir anını beklersiniz” dedi.

Tıs Yılan bu konuşmalar üzerine çekip gitti. Panda Yanda ve Cesur Kaplan yürümeye devam ettiler.

Panda Yanda:

“Yolumuzun üzerinde yılanla karşılaşmak ne anlama geliyor?” diye sordu.

Cesur Kaplan:

“Yılanın rengine dikkat ettin mi?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Yeşil” dedi.

Cesur Kaplan:

“Etrafın orman olmasına, yeşil olmasına aldanmamalısın. Orman yolunda bu renkte zararlı canlılar da olabilir” dedi.

Panda Yanda:

“Evet. Dikkat etmeliyiz” dedi.

Bu sırada gökte bir kırlangıç uçuyordu. Kırlangıcın ağzındaki inci Cesur Kaplan ve Panda Yanda’ ya doğru düştü.

Panda Yanda, düşen inciyi havada kaptı.

Kırlangıç Kılıç:

Merhaba, benim adım Kırlangıç Kılıç. Düşen inci bana ait, verir misiniz? dedi.

Panda Yanda:

Tabii, sahibi sizsiniz, buyurun. (İnciyi Kırlangıç Kılıç'a uzattı)

Kırlangıç Kılıç:

"Bu iyiliğinize karşı ben de bir iyilik yapmak isterim" dedi.

Cesur Kaplan:

"Önemli değil, biz yaptığımız iyiliğe karşılık bekleyenlerden değiliz" dedi.

Kırlangıç Kılıç:

"Peki" dedi.

Kırlangıç Kılıç onların yanından ayrıldı. Cesur Kaplan ve Panda Yanda biraz daha yürümüşlerdi ki hava kararda ve yağmur yağmaya başladı. Yağmur o kadar yağdı ki sular sel sularına döndü ve vadideki birçok şeyi sürükledi. Panda Yanda ve Cesur Kaplan biraz yüksekte bir mağara bulup mağaraya sığındılar.

Panda Yanda' nın telefonu çaldı.

Panda Yanda: Alo, alo? Evet, buyurun.

Leylek Lucky: Benim, ne haber Yanda? O dostum, nerelerdesin?

Panda Yanda: Kenya, Kenya Orman Hastanesi'ndeyim öyle mi?

Leylek Lucky: Öyle. Nasıl oldu Zemberek Gemisi'ni bulma işi?

Panda Yanda: Şu an bir mağaradayız, Lucky Seni sonra arasam olur mu?

Leylek Lucky: Tamam, sonra mutlaka görüşelim. Hoşça kal.

Cesur Kaplan: Vay be, Lucky aradı ha!

Panda Yanda: Öyle.

Cesur Kaplan: Sanırım biraz daha bekleyeceğiz. Hava kararıyor, geceyi burada geçirelim.

Panda Yanda: Olur.

Dünyanın üzerine nasıl bir yorgan gibi gece örtülüyorsa, Panda Yanda ve Cesur Kaplan da gece örtüsünün altında uyudular.

Sel birçok zarara yol açmıştı. Bu tür afetler genelde dengeyi bozan sebeplerden dolayı oluyordu: Bilinçsiz ağaç kesimi, tabiatta kurulu dengeyi bozan çalışmalar, israf. Sonuçlarını bütün canlılar çekiyordu. Bu zarardan kurtulmanın tek çaresi el ele vermek, tabiatı korumak ve bu sürekliliği sağlamaktı.

Panda Yanda: (Sabah olunca) Gazete olsa da okusaydık.

Cesur Kaplan: Gazeteler bazı haberleriyle ruhumuzu, kalbimizi incitiyor.

Panda Yanda: Güzel haberler de var.

Cesur Kaplan: Didişmeler, ıstıraplar var.

Panda Yanda: Cesur Kaplan, bu asır insanı neden acıktırıyor?

Cesur Kaplan: Marketlerde her şey var.

Panda Yanda: Gözlerin iştahı açılıyor. Yaz aylarında kış sebzeleri ve meyveleri, kış aylarında yaz sebze ve meyveleri.

Cesur Kaplan: Bu kötü mü?

Panda Yanda: Mevsimin sebze ve meyvesini yemek en doğru olan hareket değil mi?

Cesur Kaplan: Sürekli bakmak, sürekli açlığa sebep oluyor sanırım. Açlık daha çok tüketmeye, almaya sebep oluyor.

Panda Yanda: Daha çok toprak, daha çok para, daha çok savaş.

Cesur Kaplan: Azizim, bunlar bilinen şeyler. Sen yeni şeyler söyle, barışı dillendir.

Panda Yanda: İşte bu sel, bu çılgınlığın sonuçlarından biri değil mi?

Cesur Kaplan: (Baktı) İktisatlı, ihtiyatlı olmak her zaman en iyisi.

Panda Yanda: En iyiyi her zaman yapabilsek.

Cesur Kaplan: Neticede bu mağarada gazete yok. Zaten her şeyin haberi kendisi değil midir? Senin sağlığın sağlık haberi, yaptığın spor; spor haberi, okuman; kültür haberi. Gökten haberler, yerden haberler, sudan haberler. Çevren zaten ibretlerle dolu haberler, okuyabilsen.

Panda Yanda: Konuşmalarımız yazarların yazıları gibi oldu.

Mağaranın üst kısmından bir maymun içeriye atlar.

Maymun Munmun: Vay, sizin halinize!

Panda Yanda: Münasebetsiz, ne olmuş bizim halimize?

Maymun Munmun: Siz mi Zemberek'i bulacaksınız?

Panda Yanda: Sen bizden izin almadan nasıl içeri giriyorsun?

Maymun Munmun: Burası sizin mülkünüz mü?

Panda Yanda: Değil ama bize seslenirken bir merhaba demen gerekmez miydi?

Cesur Kaplan: Panda Yanda, bunun niyeti kötü.

Maymun Munmun: Ben maymun Munmun , dün akşamdan beri sizleri dinledim.

Panda Yanda: Maymun Munmun, bu nasıl isim? Adını söylerken bile içim daralıyor.

Maymun Munmun: O senin sorunun. Yakında Yanda hayat çarkın durabilir.

Panda Yanda: Ne dediklerini kulakların duyuyor mu?

Cesur Kaplan: Panda Yanda, kendini yoruyorsun. Gidelim buradan.

Maymun Munmun: Gitseniz de sizi takip edeceğim. Sizin Zemberek'i aradığınızı biliyorum, çok dikkatsizsiniz.

Cesur Kaplan: İşte "yerin kulağı varmış" derlerdi, doğruymuş. En iyisi konuşmalarımızı yazmakmış.

Panda Yanda: Sana bir haberim var, dikkat etsen çok iyi olur. Dün Tıs Yılan' la karşılaştık.

Maymun Munmun: Yılan mı? (Gözleri iri iri açıldı)

Cesur Kaplan: Panda Yanda, gidelim buradan.

Cesur Kaplan ve Panda Yanda mağaradan çıktılar. Biraz sonra güzel çam ağaçlarının olduğu bir düzlükte, kesilmiş bir çam ağacının halkasına doğru oturmuşlardı. Arkalarında bir kurt sürüsü belirdi.

Kurtbaş: Merhaba, ben Kurtbaş.

Panda Yanda: Hayırdır, burada kurt sürüsü görmek?

Kurtbaş: Sormayın başımıza gelenler. Orman yangını sebebiyle göç etmek zorunda kaldık.

Panda Yanda, Cesur Kaplan'la "Sorma başıma gelenleri" diyaloğunu hatırladı.

Cesur Kaplan: Merhaba. Seller, orman yangınları. Neler oluyor böyle? Dünya sarsıntılar, sıkıntılar geçiriyor.

Kurtbaş: İnsanlar doğru yolda olsalar, doğru şeyler başlarına gelir. Bu seller, yangınlar da gösteriyor ki yanlış şeyler yapılıyor.

Cesur Kaplan: Bu bir tespit; ama bizlere de iş düşüyor.

Kurtbaş: İnsanın ormanı yakmaması gerekir.

Panda Yanda: Bu cehaletten kaynaklanıyor. Cahillik yangınlarını söndürürsek orman yangınları da olmaz.

Ormanın yararlarını anlatmamız, karşı tarafın da bunu bilmesi gerekiyor.

Kurtbaş: Merak ettim, ormanın ne gibi yararları var?

Panda Yanda: Göze faydası var. Gözlerimiz yeşili, ağacı görünce rahatlamıyor mu? Mesela sen bir ağacı görünce "Ne güzel, gölgesinde otururum" dersin. Ağacın meyvesinden yararlanırsın, dallarında öten kuşu dinlersin. Ağaçlar da koyun gibi çok yararlıdır.

Kurtlar: Evet, koyunları çok severiz.

Panda Yanda: Ağaç, yağışın gelmesine vesiledir. Yağmur yağarsa otlar biter, ot biterse koyun sürüleri gelir.

Cesur Kaplan: Konu farklı bir yöne gidiyor.

Kurtbaş: Neyse, özetle orman yangınlarından dolayı buraya göç etmek zorunda kaldık. Biz biraz gezip kendimize yer arayacağız. Hoşça kalın.

Kurtlar, Panda Yanda ve Cesur Kaplan'a veda ettiler. Bu sırada onlara ağaç dallarından Maymun Munmun seslendi.

Maymun Munmun: Hey Kaplan, Panda! Sizleri takipteyim.

Panda Yanda: Yine mi sen?

Cesur Kaplan: Maymun Munmun, benden sana bir nasihat: Ne kadar az konuşursan o kadar iyi. Yoksa…

Maymun Munmun: Yoksa ne? Söylesene.

Cesur Kaplan: Çok konuşursan sesini Yılan Tıs duyar. Seni takip etmesini istemezsin, değil mi?

Maymun Munmun: İstemem tabii ki.

Cesur Kaplan: Öyleyse çok gezme, bizi takip etme, olmayacak işlerin peşine düşme, zarar edersin. Devenin uçurumdan düşmesine sebep olan bir parça ottur.

Maymun Munmun: Nasıl?

Cesur Kaplan: Uçurum demek. Deve açgözlülük yaptığı zaman uçurumun başındaki bir parça otu da yemek ister. Otu yemeye giderken tehlikeye gider.

Maymun Munmun: Tehlike ne demek?

Cesur Kaplan: Tehlike… Panda Yanda, bizi lafa tutuyor, yolumuzdan alıkoyuyor.

Panda Yanda: Hoşça kal.

Maymun Munmun: Hoşça kalın ne demek?

Cesur Kaplan: Bu kadar söz yeter, bundan sonrası selam demek. Hoşça kal.

Cesur Kaplan ve Panda Yanda yola devam ettiler.

Yolda bir deve ile karşılaştılar.

Deve Vede: Hey siz!

Panda Yanda: Buyur, Deve Vede.

Deve Vede: Bu ormana nasıl geldim?

Panda Yanda: Bilemiyorum.

Deve Vede: Yaşadıklarıma o kadar hayret ediyorum ki.

Cesur Kaplan: Hepimiz öyleyiz, acayipler sergisindeyiz.

Deve Vede: Acayipler sergisi değil mi?

Cesur Kaplan: Evet.

Panda Yanda: Sen hayırlı bir hayvansın, iyi bir hayvansın. Varacağın yer de iyi olur inşallah.

Deve Vede: İnşallah. Bu ormana nasıl geldiğimi bilemiyorum.

Panda Yanda: Artık ormana gelmişsin, bundan sonrası nereye gitmek istediğin.

Deve Vede: Biz develerin vasfı var. Yük taşıyacağım, yararlı olacağım bir yere gitmek istiyorum.

Cesur Kaplan: O zaman Vede, güneye git.

Deve Vede: Sağ olun, güney ne tarafta?

Panda Yanda: Şu tarafta.

Deve Vede onlardan ayrıldı.

Panda Yanda: Dikkat ettin mi, herkes yolda, bir yerlere gidiyor.

Cesur Kaplan: Evet, herkesin gittiği bir yer var. Sanki bir noktadan bir noktaya gidiyorlar, sonra başka bir noktaya hareket ediyorlar.

Panda Yanda: Her şeyde bu var. Kaya kuma dönüşür, deniz buluta. Bunun gibi.

Cesur Kaplan: Ya biz neye dönüşüyoruz?

Panda Yanda: Bunu bilmeyecek ne var? Yolun sonunda dönüşeceğiz. Bize düşen, yolda yolcu olmak.

EJDERHA HEYECANI

Cesur Kaplan: Dünya bir yol, bizler yolcu. Dünya ne güzel bir yol. Yaşamak güzel, yaşatmak güzel.

Panda Yanda: Deve Vede ne güzel hayvan.

Cesur Kaplan: Biraz yoruldum, dinlenelim mi?

Panda Yanda: Olur.

Cesur Kaplan ve Panda Yanda dinleniyorlardı ki Cesur Kaplan'ın gözüne iki uçurum arasındaki köprü takıldı.

Cesur Kaplan: Panda Yanda, yıkık köprüyü görüyor musun?

Panda Yanda: Evet. Oradan geçmemiz gerekiyor mu?

Cesur Kaplan: Gerekiyor. Neden yıkılmış? Bir bakalım.

Birlikte köprünün yanına gittiler.

Panda Yanda: (Şaşkınlıkla) Bu dev bir ayak izi! Birisi köprüye basmış.

Cesur Kaplan: Sanki ejderha ayak izi gibi.

Panda Yanda: Ejderha ne arar burada? Bu bir hikâye değil mi?

Cesur Kaplan: Evet, hikâyelerde ejderha olabilir. Peki, bu köprüyü neden yıkmış?

Panda Yanda: Ejderhaya sormak lazım. Yoksa orman yangınları da onun işi mi? Biliyorsun, ejderhalar ağızlarından ateş saçarlar. Bu soruyu da ejderhaya sormak lazım.

Cesur Kaplan: Bir köprü yapmak için ne emekler sarf ediliyor. Yıkmak kolay, yapmak zor.

Panda Yanda: Doğru söylüyorsun. Köprüyü tamir işi bizlere düşüyor.

Cesur Kaplan ve Panda Yanda, selde yıkılan ağaçları ve bulabildikleri tomrukları getirerek yeniden bir köprü yaptılar. İkisi de yoruldu ve bir köşeye çekilip dinlenmeye başladılar.

Kahramanlarımız gözlerini açtıklarında karşılarında ejderhayı gördüler.

Ejderha: Sizin ne haddinize benim yıktığım köprüyü yapmak?

Panda Yanda: Ama o köprüden geçmemiz gerekiyor. Bizim senin gibi kanatlarımız mı var?

Ejderha: Ben kimsenin karşı tarafa geçmesini istemiyorum.

Panda Yanda: Niye? Dünya senin mi?

Ejderha: Benim.

Panda Yanda: Sen zorbalık yaparak kendini güçlü sanıyorsan aldanıyorsun.

Ejderha: Ben güçlüyüm. Var mı benden daha güçlüsü ormanda?

Panda Yanda: Var. Hem de senden çok çok küçük bir şey.

Ejderha: Nedir o?

Panda Yanda: (Güldü) Mikrop! Bir hastalık mikrobu seni yere serer. Ha ha, hapşu!

(Panda hapşırınca, Panda'daki grip hastalığı ejderhaya geçti. Ejderha da hapşırmaya, sonra yere yıkılmaya başladı. Ejderha boylu boyunca yerde yatıyordu. Vücudu sıcaklamış, ağzından alev de çıkmıyordu.

Panda Yanda: Ya Ejderha Efendi hastalandı. Hadi bul hastalığına bir çare. Göremedin mi, minnacık bir mikrop seni yere serdi.

Ejderha başını bile kaldıramıyordu. Yeni yapılan köprü küçük olduğu için ejderhayı karşı tarafa da götüremediler. Orman hayvanları da yardıma gelmediler; çünkü yangınlar dolayısıyla birçok hayvan göç etmişti. Ejderha, yaptığı kötülükle baş başa kalmıştı. Panda da biraz rahatsızlanmıştı. Çok

çalışmaktan yorulup hasta olmuşlardı. Kahramanlarımız hastalıktan dolayı tekrar uyudular.

Uyanınca…

Panda Yanda: (Etrafına baktı) Yok, Ejderha gitmiş.

Cesur Kaplan: Ejderha gitmiş.

Panda Yanda: Nereye gitmiş olabilir ki?

Cesur Kaplan: Belki kendisi gitti, belki onu birileri götürdü. Her neyse, nasılsın?

Panda Yanda: Biraz daha iyiyim ama üzerimde halsizlik var. Sanırım ağırdan yol alacağız.

Cesur Kaplan: Tuhaf bir memleket burası. Gelen gidiyor, görünen kayboluyor, dostum.

Panda Yanda: Dostum, dostum. Herkesin başına gelen bizim başımıza da gelecek. Her neyse, köprüden geçelim mi?

Cesur Kaplan: Geçelim. Bu arada haritaya hiç bakmıyoruz. Yol haritamıza göre neredeyiz, bir bakayım.

Panda Yanda haritayı açar.

Panda Yanda: İşte buradayız, Derin Sessizlik Ormanı'nın girişinde. Desene epey yolumuz var.

O esnada bir kaplumbağa çıkar önlerine.

Kaplumbağa Kanki: Sizin epey yolunuz varsa, benimki bir ömür sürer.

Panda Yanda: Ne oldu kaplumbağa, canın mı sıkkın?

Kaplumbağa Kanki: Önce kendimi tanıtayım. Adım Kaplumbağa Kanki. Evet, canım sıkılıyor. Canım sıkkın, hiç arkadaşım yok.

Panda Yanda: Senin gibi bir kaplumbağa yok mu?

Kaplumbağa Kanki: Var, var olmasına da konuşurken beni incitiyorlar.

Panda Yanda: Sen de incinme.

Kaplumbağa Kanki: Nasıl incinmeyeyim? Bak, sen bile "Nasıl konuşuyorsun?" diye soruyorsun. Bir kaplumbağayla böyle mi konuşulur?

Panda Yanda: Nasıl konuşulur?

Kaplumbağa Kanki: Nasıl konuşulmaz?

Cesur Kaplan: Beyler, durun. Anlaşıldı, tamam. Peki, sen biraz üzgünsün. Seni dinleyebiliriz istersen. Sorunun tamamını anlat.

Kaplumbağa Kanki: Bazı kaplumbağalar vıdı vıdı konuşuyorlar, çok konuşuyorlar. Allah çok konuşanı sevmez. Konuşmaları da bilgi değil, gürültü.

Cesur Kaplan: Maalesef boş konuşma dilin felaketi. Kimseye "Susun" deme hakkımız yok. Eğer çok konuşmasından rahatsız oluyorsan, farklı bir yere git.

Kaplumbağa Kanki: Öyle yapıyorum. Sırf konuşmak için konuşuluyor, gürültü yapıyorlar.

Cesur Kaplan: Maalesef bu haksızlık.

Kaplumbağa Kanki: Herkesten erdemli davranış bekleyemezsin. Bir de ima yapmaktan korkuyorum.

Cesur Kaplan: İma iyi bir şey değil.

Kaplumbağa Kanki' nin anlatacakları vardı ama söyleyemedi.

Cesur Kaplan: Sana seni rahatlatacak bir şey söyleyeyim mi? Şikayetler Allah'adır.

Kaplumbağa Kanki: (iki gözünü kapatıp açtı) Teşekkür ederim.

Kaplumbağa Kanki oradan ayrıldı.

(Panda Yanda ve Cesur Kaplan oturuyorlardı ki yanlarından Karınca Önce geçti.

Panda Yanda: Hey minik karınca, biraz konuşalım mı?

Karınca Önce: Benim adım Karınca Önce. Sonbahar bugün başladı. Artık son hazırlıklarımı yapmam gerekiyor. Neticede toprağın altında yaşayacağımız mevsimler geliyor.

Panda Yanda: Ne güzel değil mi? Bazı mevsimler toprağın altında, bazı mevsimler toprağın üstünde yaşıyorsunuz.

Karınca Önce: Biliyor musun, toprağın altında da nice güzellikler var. Toprağın altında mantar yetiştiriyoruz.

Panda Yanda: Mantarı çok severim, uzun zamandır mantar yememiştim.

Karınca Önce: Toprağın altında nice tünellerimiz var. Bu tünel yollardan geçiyoruz.

Cesur Kaplan: Adım kısaca Cesur. Hep yuvanı anlatıyorsun, sen nasılsın?

Karınca Önce: Yuvamı, arkadaşlarımı, ortamı seviyorum. İnsanın bahsettiği şey sevdiği şey değil midir? Hani biliyorsunuz, bülbül hep gülden bahseder, bir nefesi var, onu da güle sarf eder.

Cesur: Nefeslerimizi güzeli, iyiyi anlatmakta kullanmak en güzeli değil mi?

Karınca Önce: Bir de çalışmak çok güzel. Toprağın üzerinde rızkımızı ararız, bunun için hep gezeriz. Biz karıncalar, birçok karınca gibi gözüksek de bir dev gibi hareket ederiz. Bir düşünür, bir toplar, bir çalışırız. Hani bir Türk atasözü var ya, “Birlikten kuvvet doğar.” Bunu biz karıncalar yaşayıp gördük. Tek başımıza küçüğüz ama el ele, gönül gönüle verince dağ gibi minik tepelerin aşıldığını, ırmak gibi küçük sulardan geçildiğini çok gördüm.

Panda Yanda: Desene sizde Ferhat azmi var.

Karınca Önce: Ferhat kim?

Panda Yanda: Ferhat bir dağda tünel kazıyormuş. Kendi kendine hep “Vur kazmayı Ferhat, çoğu gitti azı kaldı” dermiş. Böyle diye diye dağı delmiş, suyu getirmiş, sevdiğini almış. Bildiğim kadarıyla.

Karınca Önce: Güzel. Çalışmak iyi. Arkadaşlar, sizlerle konuşmak güzel oldu. Müsaadenizle yuvama gideceğim.

Cesur: Müsaade senin.

Karınca Önce, Cesur Kaplan ve Panda Yanda’ nın yanından ayrıldı.

Çalıların arasından bir eşek çıkıp seslendi.

Eşek: Hey siz, hayalsiniz!

Panda Yanda: Ya sen nesin?

Eşek: Eşek. Kendime eşek demem hoşuna mı gidiyor?

Panda Yanda: Evet.

Eşek: Ben bir eşeğim.

Panda Yanda: Sana neden eşek diyorlar?

Eşek: Eşek olduğum için.

Panda Yanda: Neden eşeksin?

Eşek: Eşek olduğum için.

Panda Yanda: Eşek olmak kötü mü?

Eşek: Hayır.

Cesur Kaplan: Eşekler genellikle inatlarıyla biliniyor. Eşek gibi inatçı deniliyor, ayıplanıyor.

Eşek: İnatçıyım, doğru. Siz ne yapıyorsunuz?

Panda Yanda: Hayal olsada bir hikâyeye başladık, bitiremedik. Başımıza neler gelecek, macera yaşayacak mıyız, onu da bilmiyoruz. Önümüze çıkan hayvanlarla konuşuyoruz.

Eşek: Konuşacağınıza yol alsanıza.

Panda Yanda: Ee, sen de bizi konuşturuyorsun.

Eşek: Siz konuşuyorsunuz. Ne yapayım, hayvanlarla da mı konuşmayalım?

Panda Yanda: Ne yaparsanız yapın.

Eşek: Ne bileyim, çok soru soruyorsunuz. Gazeteci misiniz?

Panda Yanda: Gazeteci değiliz de, soru sormak da mı suç?

Eşek: Değil. Ben niye buraya geldim? Ben gidiyorum.

Panda Yanda: Yolun açık olsun, eşek.

Eşek: Hoşuna gittiyse eşek kelimesi, tekrar edebilirsin. Eşek, eşek, eşek. İşte sen busun. Bir eşeği aşağılamaya utanmıyor musun?

Panda Yanda: Utanıyorum.

Eşek: O zaman niye bunu yaptın?

Panda Yanda: Özür diliyorum.

Eşek: Bir daha hiçbir eşeği aşağılama.

Panda Yanda: Peki, Bay Eşek. Hoşça kal.

Eşek: Hoşça kal.

Eşek yanlarından ayrıldı.

Cesur Kaplan: İşin açığını söyleyeyim, eşeği aşağıladın. Aklın yok mu?

Panda Yanda: Var.

Cesur Kaplan: Hayvanın kalbini niye kırdın?

Panda Yanda : Bilmeden oldu, kusura bakma.

Cesur Kaplan: Yollarımız ayrılıyor.

Panda Yanda: Eşeğin kalbi bu kadar önemli mi senin için?

Cesur Kaplan: Benim için önemli olan, ne olursa olsun bir canlının incinen duygularıdır.

Panda Yanda: Şimdi sen de beni incitiyorsun.

Cesur Kaplan: Tamam, polemiğe girmeyelim. Haritayı birine teslim edelim.

Panda Yanda: Sen ciddi misin?

Cesur Kaplan: Evet. Bak, Panda, kalbini temizlemen gerekiyor. Bugün eşeğe yaptığını, yarın bana yaparsın.

Panda Yanda: Haklısın, liyakatimizi kaybettik. Ben yine eşekle görüşeyim.

Cesur Kaplan: Görüş, ama eşek onu aşağılamanı unutmayacak. Maalesef.

Panda Yanda: Çözüm hiç mi yok?

Cesur Kaplan: Hayatta bazı şeyleri hiç yapmamak gerekiyor. Sen bu halinle başkasına iyi bir ders olursun. Çok sözün anlamı yok, onu anlatıyorum. Haritayı teslim edelim.

Panda Yanda: Kime?

Cesur Kaplan: Birini bulmamız lazım ya da birilerini.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan kalakalmışlardı. Bu arada ormanda ağaçların arasında bir telefon çaldı. Telefonu Panda Yanda açtı, arayan Leylek Lucky idi.

Leylek Lucky: Alo, Panda Yanda?

Panda Yanda: Alo, evet.

Leylek Lucky: Nasılsın?

Panda Yanda: İyi olmaya çalışıyorum.

Leylek Lucky: İyi misin? Düşünceli geliyor sesin.

Panda Yanda: Evet.

Leylek Lucky: Ne oldu? Anlat bana.

Panda Yanda olanları anlattı. Bu sefer Leylek Lucky telefonda Cesur Kaplan'la konuşmaya başladı.

Leylek Lucky: Başladığımız işi bitirmemiz gerekmez mi? Bunu diyen sensin. Ama sen de yoksun.

Cesur Kaplan: Ah ah, bilmiyorsun nasıl istiyorum bu işi bitirmeyi.

Leylek Lucky: Neden? Ben de başladığım işi bitirmek isterim. Anlamsız olsa da mı?

Cesur Kaplan: Anlamlandıralım o zaman. Zemberek'i bulmanın bize ne faydası olacak ki?

Leylek Lucky: Faydası için mi iş yapıyorsunuz?

Panda Yanda: Durun, konuşmanız felsefe gibi oldu. Aklım karıştı.

Cesur Kaplan: Bize biraz süre ver, seni sonra arayacağız.

Leylek Lucky: Tamam, haber bekliyorum sizden.

Cesur Kaplan: Haber, haberler sen de.

LEYLEK LUCKY’NİN YOLCULUĞU

Doktor, Leylek Lucky'nin odasına geldi.

Doktor: Ne haber, Lucky?

Leylek Lucky: İyiyim, Doktor.

Doktor: Seni taburcu edeceğiz inşallah.

Leylek Lucky: Öyle mi? Ben de kapıdan bir haber bekliyordum.

Doktor: Haber benim işte, haber.

Leylek Lucky: Hastanede günler zor geçiyor.

Doktor: Niye?

Leylek Lucky: Bir şey yapamadım.

Doktor: Ne yapacaktın ki?

Leylek Lucky: Yararlı işler.

Doktor: Yararlı işler nedir, Lucky?

Leylek Lucky: Mesela sen yararlı bir iş yapıyorsun.

Doktor: Hım. Evet, doktorluk güzel. Hastalara yardım etmek, tedavi etmek güzel işte.

Leylek Lucky: Ben bir şey yapmıyorum.

Doktor: Ne yapmak istersin ki?

Leylek Lucky: Köprü.

Doktor: Nasıl bir köprü?

Leylek Lucky: Lafın gelişi söyledim. Ne yapmak istediğimi bilmiyorsun?

Doktor: Kendini iyi hissetmek istiyorsun.

Leylek Lucky: Beceriksiz hissediyorum kendimi.

Doktor: Seni üzen bir şey oldu sanırım.

Leylek Lucky: Evet.

Doktor: Ne? Paylaşmak ister misin?

Leylek Lucky: Biraz sırlı bir şey.

Doktor: Sır diyorsan sırrı biraz sızmış.

Leylek Lucky: Haklısınız. Telefonla görüştüm. Ona üzülüyorum.

Doktor: Üzülme. Üzülecek o kadar çok şey var ki.

Leylek Lucky: Tamam, üzülmeyeyim.

Doktor dışarı çıktı.

Doktor: Hemşire Hanım, Leylek Lucky' e sakinleştirici bir iğne vurun.

Hemşire Hanım: Tamam, Doktor Bey.

Hemşire Hanım, Leylek Lucky'nin odasına gitti.

Hemşire Hanım: Lakin, sakinleştirici iğne vuracağım.

Leylek Lucky: Ne? Sakinleştirici mi? Ben sakinim.

Hemşire Hanım: Sakin değilsin, gerginsin.

Leylek Lucky: Beni gergin yapmaya mı çalışıyorsunuz?

Hemşire Hanım: Yok, gerginliğin artmadan bu iğneyi yapayım.

Leylek Lucky: Peki.

Hemşire Hanım, Leylek Lucky'ye iğne vurduktan sonra Lucky baygın bir şekilde yatağa uzandı. Leylek Lucky' i Cesur Kaplan ve Panda Yanda ile yaptığı telefon görüşmesi üzmüştü. Kanatları açık bir vaziyette gözlerini kapamaya başladı.

Hastanede bir çığlık koptu. Hastalar pencereden gelen ejderhaya bakıyorlardı. Ejderha hastanenin duvarlarına tutunmuştu.

Ejderha: Nerede o? diye bağırıyordu.

Ejderha üst kattaki pencerelerden içerideki hastalara bakıyor, bazı pencerelere pençesini geçirip odayı yıkıyordu.

Doktor: Dur, dur! diye pencereden seslendi.

Ejderha keskin gözlerle doktora baktı.

Doktor: Kimi arıyorsun? Söyle, yardım edeyim.

Ejderha: Kanadı kırık bir leyleği arıyorum.

Doktor: Leyleği mi? Leylek Lucky'yi mi?

Ejderha: Evet, Leylek Lucky.

Doktor diğer hastalara zarar gelmesini istemiyordu. Bu yüzden Lucky'nin olduğu yeri gösterdi.

Doktor: Lucky üçüncü katta, şu odada.

Ejderha hızlıca Lucky'nin odasına geldi, pençesiyle baygın halde olan Lucky'yi yakaladı ve kanatlarını çırparak havalandı. Biraz sonra Leylek Lucky başına çarpan soğuk rüzgârlarla uyandı.

Leylek Lucky: Neredeyim ben?

Leylek Lucky, gözlerini açtığında yeryüzünü tersten görüyordu, ejderhanın pençesindeydi.

Ejderha: (Lucky'nin uyandığını görünce) New York'a gidiyorsun, dostum.

Leylek Lucky: New York? Neden?

Ejderha: Başımıza neler açtın, neler! Şu okyanusu geçtikten sonra seni oraya bırakacağım. Hepimiz rahat bir nefes alacağız.

Leylek Lucky: Ya ben ne yaptım ki sana? Kime ne zararım dokundu?

Ejderha: Artık bunları New York'ta düşünürsün.

Ejderha, New York'a vardığında Lucky'i bir taksinin arka koltuğuna bıraktı. Taksi Şoförü korkmuştu.

Ejderha: Bayım, size 10 dolar. Kanadı kırık leyleği Central Park'a bırakınız. Hoşça kal dedi.

Leylek Lucky: Allah'ım, ben ne yaptım?

Ejderha kanatlarını çırparken Taksi Şoförü, Lucky'i Central Park'a doğru götürdü.

Leylek Lucky: (Pencereden dışarı baktığında yükselen binalar, insanlar gördü)

Lucky Central Park'a gelmişti.

Taksi Şoförü: Yolculuğumuz buraya kadar. Ne yaptın o ejderhaya bilmiyorum; ama Dünya zaten acayip bir yer. Herkesin enteresan bir hikâyesi var. İster İstanbul'da ol, ister Şam'da, neler neler gelir başına bu Dünya' da.

Lucky gönülsüzce taksiden indi. İnsanlardan kaçmak gerek diye düşündü.

Leylek Lucky: Beni böyle bırakmazlar.

Lucky Havada uçmaya çalıştı; ama uçamadı.

Ağaçların arasında bir yere saklanmaya çalıştı. Yanına bir köpek geldi.

Bak Bak: (Lucky'ye baktı) Merhaba leylek, adım Bak Bak.

Leylek Lucky: Bak ne tuhaf isim.

Bak: Senin adın nedir?

Leylek Lucky: Lucky

Bak Bak: Lucky, senin ismin de garip.

Leylek Lucky: Garip mi? Zaten yaşadıklarımız acayip. Bana saklanacak bir yer bulabilir misin?

Bak Bak: Hay Hay.

Bak Bak, Lucky' e saklanacak bir yer bulduktan sonra oradan ayrıldı.

Leylek Lucky: Bak, dur, gitme!

Bak Bak koşarak tekrar Lucky' nin yanına geldi.

Bak Bak: Ne oldu?

Leylek Lucky: Sana anlatacaklarım var.

Bak Bak: Dinliyorum.

Leylek Lucky kısaca başından geçenleri anlattı.

Leylek Lucky: İşte böyle.

O anda uzaklardan Bak Bak'ın sahiplerinin sesi geldi.

Bak Bak: Sahiplerim beni arıyorlar, gitmem lazım. Umarım sonra görüşürüz. Her şey için teşekkürler.

Bak Bak havlayarak uzaklaştı. Leylek Lucky ağaçların arasından başını kaldırdığında bir baykuşun kendisine baktığını gördü.

Baykuş Bay Bay: Kusura bakma, istemeden kulak misafiri oldum.

Leylek Lucky: Anlattıklarımızı mı dinledin?

Baykuş Bay Bay: Evet, yapacak bir şey yok. Ejderha seni neden buraya getirdi diye düşünüyorsun?

Leylek Lucky: Aslında dertleşmek istiyorum; ama nedense konuşmak istemiyorum.

Baykuş Bay Bay: Benden sana bir iyilik: İstersen yerde yatma.

Leylek Lucky: Neden?

Baykuş Bay Bay: Sence ben neden bu ağaçtayım? Bilmiyorsun. Kentlerde, şehirlerde fareler çok olur.

Leylek Lucky: Öyle mi?

Baykuş Bay Bay: Evet, Fareleri siz tarlalarda, biz şehir baykuşları buralarda avlarız.

Leylek Lucky: Nereye gidebilirim ki?

Baykuş Bay Bay: İstersen şurada gövdesi yere yakın bir ağaç var, onun dalına tırman. Daha emniyette olursun.

Leylek Lucky: Peki, teşekkür ediyorum.

Lucky ağacın dalına tırmandı. Biraz daha yüksekteydi. Caddeden arabalar geçiyor, dükkân vitrinlerinde televizyonları izleyebiliyordu. Gökdelenlerin ışıklarına bakayım derken epey yorulmuştu. Lucky uyumaya başladı. Bu arada dost biri Lucky'nin üzerini örttü. Bu, parkta yaşayan Sincap Beyazdı. Lucky o geceyi üşümeden geçirdi.

Günün ışımasıyla Sincap Beyaz, Lucky'nin yanına geldi.

Sincap Beyaz: Merhaba Lucky, sana yiyecek bir şeyler getirdim. Adım Sincap Beyaz.

Leylek Lucky: Merhaba. Teşekkür ederim. Sizler gibi yardımseverlerle karşılaşınca kendimi daha moralli hissediyorum ama yine de üzgünüm.

Sincap Beyaz: Neden?

Leylek Lucky: Türkiye'den çok uzaktayım.

Sincap Beyaz: Buraya neden geldin?

Leylek Beyaz: Bir ejderha beni buraya getirdi.

Sincap Beyaz: Ejderha mı? Seni neden buraya getirdi?

Leylek Lucky: Evet. Sanırım Ejderha, Panda Yanda ve Cesur Kaplan'ın Zemberek'i bulmasını istemiyor. Gemiyi kendisi ele geçirmek istiyor.

Sincap Beyaz: İstersen hikâyeyi baştan anlat.

Leylek Lucky: Kime hikâyeyi anlatsam hemen ayrılıyor. Umarım sen ayrılmazsın.

Sincap Beyaz: Yok, buradayım.

Leylek Lucky, Sincap Beyaza başından geçen serüvenleri anlatırken bir taraftan da düşünüyordu: Bir an önce iyileşip Panda Yanda ve Cesur Kaplan'ın yanına gitmeliydi.

Sincap Beyaz: New York sana göre değil, Lucky. Yüksek binalar var. Senin için en iyi yer dağlar, taşlar, ırmaklar.

Leylek Beyaz: Öyle de, nasıl gideceğim?

Sincap Beyaz: Seni limana götürebilirim. Oradan bir gemiye binersin. Aktarmalı olarak Avrupa'ya, oradan da Türkiye'ye gidebilirsin.

Leylek Lucky: Denemekte yarar var. O an aklıma gördüğüm rüya geldi. Beyaz, sana rüyamı anlatmak istiyorum.

Sincap Beyaz: Hayırdır inşallah, ne gördün?

Leylek Lucky: Rüyamda kalenin zemininden yukarı çıkıyorum. Gökyüzünde görünmez bir uçak var, uçağın arkasında köpük baloncuklar oluşuyor.

Sincap Beyaz: Ben de rüya tabirleri ansiklopedisi vardı, bir bakayım.

Beyaz, rüya tabirleri kitabının içindekiler kısmında "uçak" kelimesine baktı, bir şey bulamadı.

Leylek Lucky: Gökyüzünün mavi rengi ferahlatıyor. Başladığımız işi bitirebilecek miyiz?

Sincap Beyaz: Her gün işin birazını yaparsak iş biter. İş bitirmek değil, bitirdiğin işin manalı olması lazım. Geçen bir ressam sergi açmış. Ressam çok emek sarf etti. İşler bildiğin zarar. Resimlerine bakan hemen geçiyor. Tıpkı kasabanın yanından geçen tren gibiydiler, sergiyi gezenler. Allah boş işlerden korusun. Aklımız var, iş yaparken aklımıza da danışmamız lazım.

Leylek Lucky: Haklısın. New York nasıl?

Sincap Beyaz: Doğru söylüyorsun. New York nasıl bir şehir? Çok insan ve çok binanın olduğu bir şehir. Farklı

insanların olduğu şehirler hangileri? Renkleri farklı olsa da insanlar bazı şehirlerde buluşuyorlar, huzur içerisinde yaşıyorlar.

Leylek Lucky: Ulaşım iletişim araçlarından dolayı Dünya küçüldü diyorlar. İnsanlar uçaklarla daha çabuk gidecekleri yere varıyor, telefonla daha çabuk iletişim kuruyor.

Bu sırada yanlarına Bak Bak geldi.

Bak Bak: Günaydın, Lucky. Nasılsın?

Leylek Lucky: O, Bak gelmiş. Günaydın, Bak. İyiyim, sen nasılsın?

Bak Bak: Gece seni düşündüm. Sanki benimle konuşmaya ihtiyacın vardı.

Leylek Lucky: Evet, seninle konuşmak istiyorum. Dün iki arkadaşımın arasının açılmasına üzüldüm.

Sincap Beyaz: Bu tür olaylar kişilerin birbirini tanımalarına sebep olur. İki tarafta nerede hata yaptıklarını anlamalıdırlar. Zaten herkeste vicdan var, o doğru yolun gösterilmesine vesiledir. Ay ve Güneşin arası açıktır, ağaçların arası açıktır. İletişimde de yakınlık mesafesinin olması gerekir, abartıya ve boş vermişliğe kaçmadan.

Bak Bak: Umarım arkadaşlarının arası düzelir. Konuşup birbirlerini daha iyi tanıyacaklarını sanıyorum; ama en önemlisi de güzel davranış değil mi? Güzel davranışla her mesele çözülür.

Leylek Lucky: Güzel konuştun. Bir mesele daha var.

Bak Bak: O nedir?

Leylek Lucky: Ben meselesi. Ben meselesi zor bir mesele. Benler bize dönse, bizim dünyamız, bizim mahallemiz gibi insan da Dünya' da rahat eder.

Bak Bak: Neyse arkadaşlar, gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz inşallah.

Hava serindi. Ağaçların yeşil yaprakları, iri ağaç gövdeleri gibi güzellikler rahatlatıyordu. Gün ışımaya başlamış, etraf ısınıyordu.

Leylek Lucky: Sana bir anımı anlatayım.

Sincap Beyaz: Dinliyorum.

Leylek Lucky: Bir gün iki yüz üç yüz civarında leylek Türkoğlu ilçesinin üzerinden uçuyorduk. Aşağıda küçük küçük odaların olduğu; ama üstü açık bir yer gördük. Yüksek direklerde lambalar vardı. Bu üstü açık odaların içerisinde insanlar yürüyordu. Birden heyecanla bir adam bize bakmaya başladı, arkadaşını çağırdı. İkisi bize hayran hayran baktılar. Adam "Ne

güzel uçuyorlar, bir arada" dedi. Birlikte uçmamız adamı çok etkilemişti. Bir leylek arkadaşımız çok gerilerde kalmıştı. Geride kalmak onun hatasıydı. Onun için biraz hızını artırdı, kanatlarını çekti, bize yaklaştı. Sürüden ayrılanı kurt kapar, Beyaz. Birlikte olmak, bir arada uçmak güzel şey. Adam çocukken de leyleklere bakarmış. "Leylek leylek havada, yumurtası tavada" dermiş; ama hiç leylek yumurtası yememiş.

Sincap Beyaz: İyi ki de leylek yumurtası yememiş.

Leylek Lucky: Zaten leylek nüfusu azalıyor.

Sincap Beyaz: Haklısın. İnsanlar tavuk yumurtası yesin. Deve kuşu yumurtası da olur. Deve kuşu yumurtası. Bir deve kuşu yumurtası yirmi tavuk yumurtasına eşittir. Bu arada bıldırcın yumurtası da var. Bıldırcın yumurtasını kabuğuyla yiyenler var.

Leylek Lucky: Kabuğuyla mı?

Sincap Beyaz: Evet.

Lucky'nin uykusu gelmişti. Gözlerini hafifçe kapattı.

Sincap Beyaz: Ne oldu? Ne düşünüyorsun?

Leylek Lucky: Biraz dinlendim.

Az sonra Bak Bak geldi.

Bak Bak: Hey arkadaşlar, yerde dolar buldum.

İNSANLARIN DÜNYASI

Leylek Lucky: Çabuk onu bulduğun yere koy.

Bak Bak hemen bulduğu doları gördüğü yere koydu.

Bak Bak: Ne oldu, Lucky? Neden böyle heyecanlandın?

Leylek Lucky: Türkiye'de bazen düğünlerde dolarları havaya atarlar.

Bak Bak: Öyle mi? Orada para çok mu?

Leylek Lucky: Para çokluğundan değil. Düğünde dolarları havaya atmanın anlamları var. "Bunlar para, ayağının tozu. Para dediğin nedir ki?" gibi.

Bak Bak: Bunun benimle ne alakası var?

Leylek Lucky: Sana bakan yönüyle: Hayatta elinle koymadığın şeyi alma. Başkasına ait eşyalara dokunma ki huzurlu yaşayasın.

Bak Bak: Haklısın.

Polis, Lucky ve Beyaz' ın yanına yanaştı.

Polis: Hey siz, ne yapıyorsunuz?

Leylek Lucky: Birbirimizle konuşuyoruz.

Polis: Kanadınıza bir şey mi oldu?

Leylek Lucky: Kanadım kırıldı.

Polis: Seni Hayvan tedavi merkezine götürelim.

Leylek Lucky: Sonra?

Polis: Sonrası iyileşirsin.

Leylek Lucky: İnşallah iyileşirim ya hayvanat bahçesine götürürlerse?

Polis: Onu bilemem, sormamız lazım. Hayvanat bahçesine gitmek istemiyorsun, anladığım kadarıyla.

Leylek Lucky: Evet, kafeste yaşam zor. Tabiat varken.

Polis: Evet, tabiata da bırakıyorlar. Hayvan bakım merkezindekilerin tercihi. Benim tercihlerime göre mi hareket ediyorlar? Bilemem. Sen ne düşünüyorsun. Kanatlarının iyileşmesini beklemek mi veya Türkiye'ye dönmek mi?

Leylek Lucky: Türkiye'ye dönmek. Amerika daha geniş topraklara sahip; ama alıştım Türkiye'ye. Türkiye'yi seviyorum. Tarlalarını, bağlarını sevdim, ovalarını. Amerika'da da çok yüksek bina var. Yükseklik olarak dağ görmek isterim.

Polis: Yalnız bu park herkesin kullandığı bir alan. Eğer burada kalacaksan seni kaydedeyim.

Leylek Lucky: Kayıt mı?

Polis: Evet, kayıt olmazsa, sayısal verirler olmazsa bu kadar kalabalık karman çorman olur.

Leylek Lucky: Tamam, kaydedin.

Polis: Adın ne? Geldiğin araç.

Leylek Lucky: Lucky. Geldiğim araç: Ejderha.

Polis: Ejderha mı? Ejderha diye bir araç mı var?

Leylek Lucky: Beni bu ülkeye bir ejderha getirdi.

Polis: Nerede bu ejderha?

O esnada arka taraftan bir ses duyuldu: “Tam arkanda.” Polis geriye döndüğünde ejderha başını uzatmıştı.

Polis: Dur, kıpırdama! Kanun namına!

Ejderha: Kanun? Kanun adına?

Polis: Evet.

Ejderha: Benim olduğum yerde benim kanunum geçer.

Ejderha bunları söylerken hayvanat bahçesi personelleri ejderhaya uyuşturucu iğne attılar. Ejderha uyuşturulmuştu.

Bu arada.

Polis: Gemi ile yolculuk seni çok etkiler. Uçakla yolculuk daha iyi değil mi?

Leylek Lucky: Olur.

Polis: Haydi arabaya atlayın, seni havaalanına bırakalım.

Sincap Beyaz: Belki ben parkta kalacağım. Sana iyi yolculuklar...

Leylek Lucky: Beyaz. Her şey için teşekkür ediyorum. Bak'a selam söyle.

Lucky polis aracına bindi, havaalanına doğru yola çıktılar.

Polis: Lucky, Filmin yapılsa ne söylemek isterdin?

Leylek Lucky: "Sizi Yaradan'a kendinizi sevdirin."

Polis aracı havaalanına doğru gidiyordu. Polis memuru aracı kullanıyor, Lucky kanatlarından dolayı arka koltuktaydı. Lucky arabanın arka penceresinden baktığında ejderhayı gördü.

Leylek Lucky: Memur Bey, Ejderha arkamızda!

Polis memuru aracın sirenlerini çalıştırıp hızlandı. Otobanda kovalamaca başladı. Ejderha kanatlarını çırpıyor, hamle üstüne hamle yapıyordu.

Leylek Lucky: Memur Bey, bu böyle olmayacak. En iyisi konuşmak. Savaşlarda bile düşmanla konuşulup barış antlaşması imzalanıyor. En iyisi barış.

Polis Memuru: Peki, aracı durduruyorum.

Ejderha ağır adımlarla polis aracına yaklaştı. Lucky arabanın arka kapısını açarak dışarı çıktı.

Leylek Lucky: Ne istiyorsun?

Ejderha: Haritayı.

Leylek Lucky: Harita bende değil.

Ejderha: Harita kimde?

Leylek Lucky: Haritayı hastanede Cesur Kaplan ve Panda Yanda'ya verdim. Onların da araları açıldı. Şimdi ne durumdalar bilmiyorum. Ben de onları arıyorum.

Ejderha: Öyle mi?

Leylek Lucky: Öyle.

Ejderha gözlerini kıstı ve birden havalanarak doğuya doğru uçtu.

Polis Memuru: Lucky, araca bin istersen, trafik eski haline dönsün.

Lucky araca bindi.

Polis Memuru: Lucky, müsaitsen seninle konuşmak istiyorum.

Leylek Lucky: Olur.

Polis Memuru: Kahve mi içersin?

Leylek Lucky: Maden suyu var mı?

Polis Memuru: Maden suyu mu istiyorsun?

Leylek Lucky: Evet.

Polis Memuru: Tamam.

Leylek Lucky: Limonlu su var mı?

Polis Memuru: Sade var. İstersen üzerine limon sıkarız.

Leylek Lucky: Olur.

Polis Memuru: Şurada oturalım.

Polis aracı bir restoran-kafe önünde durdu. Pencere kenarında bir yere oturdular.

Polis Memuru: Lucky, bunca yol geldik, adımı bile sormadın.

Leylek Lucky: Çok özür diliyorum, dalgınlıktan.

Polis Memuru: Öyle mi?

Leylek Lucky: Evet.

Polis memuru sustu.

Leylek Lucky: İsminiz nedir? diye sordu.

Polis Memuru: Thomas.

Leylek Lucky: Neden isminiz Thomas?

Polis Memuru: Ülkemizde tarihi bir şahsiyet olan Thomas Jefferson' dan dolayı babam adımı Thomas koymuş.

Leylek Lucky: Biraz dertli gibisiniz.

Polis Memuru Thomas: Evet, Lucky. Bir derdim, birden fazla derdim var.

Leylek Lucky: Nedir?

Polis Memuru Thomas: Amerika çok kalabalık, her yerde insan var; ama ben yalnızım. Hiç dostum yok.

Leylek Lucky: Peki, tersini düşünürsek? Birinin size dost olması mı daha önemli, sizin birilerine dost olmanız mı?

Polis Memuru Thomas: Benim birilerine dost olmam.

Leylek Lucky: Başka derdiniz?

Polis Memuru Thomas: Hayatı amaçsız yaşıyorum. Hayatıma anlam katamıyorum.

Leylek Lucky: Hayatına anlam kat. Elindekilerin değerini bil, elindekileri paylaş, muhtaçlara yardım et.

Polis Memuru Thomas: Muhtaçlar kim?

Leylek Lucky: Televizyonda hiç izlemiyor musun? Afrika'da su kuyularına, hastanelere ihtiyaç var.

Dünyada eğitime muhtaç birçok insan var. Hapishanelerde kendisini hiç kimsenin sormadığı nice insan var. Hastaları ziyaret et, gençlerin elinden tut, çocukları sevindir. O zaman hayatın anlamlandığını göreceksin.

Polis Memuru Thomas: Doğru söylüyorsun.

Leylek Lucky: Hayat, birilerinin elinden tutunca güzel, bir insanla sohbet edince güzel.

Polis Memuru Thomas: Ağzın şeker şerbet yesin. Ne güzel konuştun. Söyleyene değil, söylettirene bak.

Leylek Lucky: Memur Bey, bakar mısınız? Şu dükkânda soygun var sanırım.

Thomas dükkâna baktığında hakikaten de soygun vardı. Bir kişi maske takmış, kasiyere paraları doldurması için poşet uzatmıştı. Thomas dükkâna yaklaştı, telsiziyle çağrıda bulundu.

Polis Memuru Thomas: Hey sen! Eller yukarı! Kanun namına silahını yere at!

Soyguncu: (Kısa bir panik yaşadı, elindeki poşeti yere attı) Tamam, tamam! Teslim oluyorum!

Thomas soyguncuyu yakaladı ve gelen polis memurlarına teslim etti. Thomas tekrar Lucky ile daha önce oturduğu yere gitti.

Leylek Lucky: Büyük geçmiş olsun.

Polis Memuru Thomas: Sağ ol, Lucky.

Leylek Lucky: Önemli değil.

Polis Memuru Thomas: Yıllarca çalıştım, çabaladım, bu kadar oldu. Bir söz vardı, unuttum. Kaderle ilgili. "Olduğu kadar, olmadı kader"

Leylek Lucky: Sen elinden geleni yaptın mı?

Polis Memuru Thomas: Yaptım.

Leylek Lucky: Gerisine karışma.

Leylek Lucky: Peki.

Polis Memuru Thomas: Neyse, uçak birazdan kalkacak. Sana yer aldım. Yolun açık olsun.

Leylek Lucky: Seninle daha konuşasım var.

Polis Memuru Thomas: Konuş.

Leylek Lucky: Hayatımız çok kısa. Bazen boş işlerle uğraşırız. Seçici ol, boş işleri terk et. Doğruyu bilmekle yapmak ayrı şeyler. Biri bilgi, biri irade istiyor. İradenin hakkını vermek lazım.

TK 147 sayılı sefer sayılı uçak yolcuları için anons gelmişti. Thomas, Lucky' i perona kadar götürdü, orada

vedalaştılar. Thomas dışarı çıkıp aracına bindiğinde uçak havalanmış, gökte uçuyordu.

Thomas, uçak gittikten sonra eşi Barbara' yı aradı.

Polis Memuru Thomas: Barbara, Zemberek Gemisi ile ilgili araştırma yapabilir misin?

Barbara: Tamam. Az önce haberlerde altyazı geçti. Kuzey Afrika ülkelerinden birinin cumhurbaşkanı ölmüş.

Polis Memuru Thomas: Ölümü hatırlattın. Ben eve geliyorum.

Barbara: Tamam.

Bir süre sonra Thomas eve gelmişti.

Polis Memuru Thomas: Barbara, sana anlatacaklarım var.

Barbara: Ne?

Polis Memuru Thomas: Az önce bir leylekle görüştüm. Hayal dünyası işte, her şey olabilir. Herkesle görüşülebilir.

Barbara: Leylekle mi?

Polis Memuru Thomas: Zemberek Gemisi'ni arıyormuş.

Barbara: Bu geminin özelliği ne?

Polis Memuru Thomas: Bilmiyorum. Leylek Türkiye'ye gitti.

Barbara: Sen neden araştırıyorsun?

Polis Memuru Thomas: Ben de onun arkasından Türkiye'ye gidip ona yardım etmek istiyorum.

Barbara: Türkiye'de birçok Türk var. Onlar leyleğe yardım eder.

Polis Memuru Thomas: Biz de Türk olabiliriz.

Barbara: Nasıl yani?

Thomas: Amerika kurulduğunda buraya Türkler de gelmiş olabilir.

Barbara: Kocacığım, konu dağılıyor. Şimdi sen, Leyleğin peşinden Türkiye'ye mi gitmek istiyorsun?

Polis Memuru Thomas: Evet.

Barbara: Biz ne olacağız? Çocuklar?

Polis Memuru Thomas: Haklısın, sizi bırakamam.

Barbara: İnsanın içinde bir macera arayışı oluyor. Nice hazine arayanlar ziyan olup gitti. Altın arayıcılarından bir kısmı kuyularda boğulmadı mı? "Kendi kuyusunu kazmak" derler ya.

Polis Memuru Thomas: Haklısın

Barbara: Thomas, sen ne yapmak istiyorsun? Sen bize, çocuklarımıza lazımsın.

Polis Memuru Thomas: Sizlerle birlikte İstanbul'a gidelim mi?

Barbara: Bak, bu olur işte. Bizleri de düşünmen lazım. Geçen İstanbul'a yaşlı bir çift gitmişti. "İstanbul güzel, çok güzel" diyorlardı.

Polis Memuru Thomas: O zaman birlikte İstanbul'a gidelim?

Thomas biraz sustu. Thomas konuşmaya başlayacaktı ki Barbara araya girdi.

Barbara: Konuşmak için mi konuşacaksın?

Polis Memuru Thomas: Hayır

Barbara: Araba bozuk olunca fazladan ses çıkarır. Sende bir arıza var.

Polis Memuru Thomas: Siz kadınlar ne güzel anlıyorsunuz eşlerinizi. Yakın olmak, uzak olmak gibi değil. Yakında olan şeyler seni etkiler. Güneş de uzaktır ama bizi etkiler.

Barbara: Evet.

Polis Memuru Thomas: Biz insanları etkileyen ne yok ki evrende? Nasıl bir bağımız var? Yaptıklarımızın karşılığını görüyoruz. Niyetlerimizle davranışlarımızla. İşte ben de Barbara, çocukluk, gençlik dönemindeki hataların yansımasını şimdilerde çekiyorum.

Barbara: Adli sürecin yaşlılıkta başladı desene.

Thomas: Aynen öyle. Gençlik döneminin yargılanması, mahkeme süreci olgunluk döneminde oluyor. Yaşlılık döneminde ya kendini kınıyorsun ya da daha fazlasını yapabilirdim diye üzülüyorsun.

Barbara: Neyse, analizlerinin bir kısmı doğru, bir kısmı kişiye göre değişir.

Thomas: "Neyse" kelimesini sevmeyen biri tanırdım. O da kullanır oldu.

Barbara: Thomas, canını sıkan nedir?

Thomas: Canımı sıkan bu değil; ama seninle de bir şey paylaşmak istiyorum. Şu pencereden bakarken az önce üç serçe gördüm. Birlikte geldiler, birlikte gittiler. Çok güzel bir şey bu. Kuşlar bir olmuşlar.

Thomas durgundu.

Barbara: Thomas, konuşmak için konuşmayalım istersen. Bir şeyler okusan, sen okumayı seversin.

Polis Memuru Thomas: Peki. Ama unutma, yardıma ihtiyacım var. Bu yardım ancak kendine yapabileceğim bir yardım olacağı için susuyorum. Hepimizin kendi iç dünyamızda bazı meseleleri halletmesi gerekiyor. Bu da ancak Allah'ın yardımıyla, O' na sığınmakla olur.

Thomas defterlerinin arasındaki bir pula baktı. Pulda kudret narının resmini gördü. İlk defa kabakgillerden olan, Latince ismi yazılan kudret narını gördü. Ne kadar ilginçti. Kabuğu yeşil, içi kırmızıydı. Çok güzel bir çiçeği vardı. Resme bakıp Barbara' ya hak verdi. Güzel bir resim görmek onu rahatlatmıştı. Belki de kendisinin de güzel insanlara ihtiyacı vardı. Thomas'ın her şeyi vardı: Geniş bir ev, iyi bir eş, yeni bir araba, erdemli çocuklar; ama dost?

Barbara: (Eşine baktı) Allah yeter. Senin ibadet etmeye ihtiyacın var. Allah' a gerçek kul olana dertler dermandır.

Thomas eşinin sözlerini düşündü. Uzanmaya, dinlenmeye, düşünmeye karar verdi. Thomas kendi kendine düşünmeye başladı.

Polis Memuru Thomas: (Kendi kendine) Anlatsam anlar mısın, Barbara? Doğru bir söz söyledin. Beni anlayan, bilen biri var. Ne muazzam hakikatmiş şu kâinat. Bir gün ipteki boncuklar gibi dağılıp gidecek. İkinci bir

diriliş olacak. İşte delillerden biri: Binlerce defa diriltilen kıştan sonraki bahar, bahardaki ağaçlar, çiçekler...

Polis telsizinden anons yapıldı.

Telsiz: Kent merkezindeki büyük caddede aşı karşıtlarının gösterisi var.

Thomas eşiyle vedalaşıp, COVID-19'a karşı üretilen aşıya karşı olanların gösterisine gitti. Kalabalık bir grup toplanmıştı. İlaç firmalarını eleştiren pankartlar, dövizler taşıyorlardı. Thomas, daha geçenlerde otuz beş yaşlarında bir bayanın virüsten öldüğünü hatırladı. Eşini uzun bir süre beklemiş, eşi özgürlüğüne kavuşunca kısa bir süre sonra hayata veda etmişti. Bunları düşündü. Gözleri aşı karşıtı protestocuların üzerindeydi. Zihni Dünya gibiydi: Geçmiş, gelecek, zamanlar, ölüm, hayat, her şey iç içeydi. Başı sırlı bir sandık olan Dünya gibiydi.

ZEMBEREK

Bu sırada Barbara evdeydi. Barbara Zemberek'i araştırmak için ekranın karşısına geçti ancak yaptığı bütün aramalara rağmen Zemberek hakkında bilgi edinemedi. Türkiye ile ilgili tarama yaparken İstanbul'la ilgili videolara denk geldi. Ekranın tamamını kaplayan Boğaziçi'nden İstanbul'a baktı. Boğaz'dan martı çığlıkları duyuluyordu. Boğaz'ın karşı yakasında Ayasofya, Sultan Ahmet camileri görülüyor, Topkapı Sarayı yeşillikler içindeydi. Bu esnada camilerden okunan ezanı dinledi.

Panda Yanda: Ne yaptım ben? Kalp kırmak çok kötü bir şey.

Cesur Kaplan: Şükür anladın. Telafisi olmayan bir iş yaptın. Maalesef hayatın geri kalanı yok. Yani yeniden aynı hayatı yaşamayacaksın. Onun için Panda, adımlarını dikkatli atmalı. Oku on ikiden isabet ettirmelisin. Her gününü tek şans, son şans diyerek değerlendir. Kimler geldi, kimler geçti bu diyardan. Sen de, ben de gideceğiz. Arkamızdan lanet değil, iyilikle anılacak şekilde bir hayat yaşamalıyız. Yaptığın gönlünün sahibi var, sevdirdiğin gönlünün sahibi var.

Barbara, Polis Memuru Thomas'ı aradı.

Barbara: Thomas, bilgisayarda Zemberek ile ilgili bilgiye rastlayamadım.

Polis Memuru Thomas: Öyle mi? Şu an bir gösterideyiz. Seni sonra arasam. Olur mu?

Barbara: Olur. Konuşmak istediğini biliyorum. Hayatım, inan seni dinlemek isterdim ama kendi içimde toparlanmam lazım.

Polis Memuru Thomas: Toparlanamıyorum hiç. Dünyada birçok şeyler yıkılmış. Ağır depresyon geçiriyorum.

“Aşıya hayır! İlaç firmalarına hayır! Aşı kampanyalarını durdurun!” Aşı karşıtı göstericilerin sloganlarını Barbara telefondan dinliyordu.

Barbara: Thomas, seni seviyorum. Oradan ayrılınca görüşelim.

Polis Memuru Thomas: Tamam, Barbara. Ben de seni seviyorum.

İkisi de telefonu kapattı.

Baş komiser: “Arkadaşlar, bir müddet daha burada duracağız,” dedi.

Polis Memuru Thomas: (Kendi kendine) “Anlayamıyorum. Aşı olmadığı için ölen birçok insan var. Hastalıklara karşı, koronavirüse karşı korumamız gerekmez mi? Daha geçen bir belgeselde maymunları kameraya çeken adam bile maske takmıştı.

Kameraman taşıyıcı olmamasına rağmen tedbirli hareket ediyordu. Bu gösteriler neyi çözüyor? Bu öfke niye? Bu patlamalar, bağırışlar, çağırışlar neden? Göstericilerin muhatapları bile burada değil. Biz polisler hep dalga kıran gibi oluyoruz. İnsanların streslerini bloke eden biz, bu gerilimlerden dolayı erkenden çöken biz. Yoksa bendeki bu duygu travması meslekten mi kaynaklanıyor? Aklımda sorular, sorular... Ne zaman susacak bu dırdırlar?" diye düşündü.

Baş komiser: "Göstericilerin başındakilerle konuştum. Basın açıklaması da yaptınız. Artık dağılabilir misiniz? Trafikte tıkanmalar oluyor," dedi.

Telsiz: "Madison Bulvarı'nda bir araç takip ediliyor," diye anons yaptı.

Thomas, kendi iç dünyasındaki yıkılışların yerine bir şeyler inşa edebilecek miydi?

Barbara: "Thomas, New York büyük şehir. Hayatta yapmış olduğun hatalar sende kitleme yapmış. İstersen şu İstanbul gezisini düşünelim," dedi.

Polis Memuru Thomas: "Belki İstanbul'a gitmek bende ikinci bir bahara vesile olur. Hem ne dersin, belki Lucky ile de karşılaşırız. Leylek Lucky'ye yardım ederiz," dedi.

Barbara: “Hayatım, Leylek Lucky’yi unut artık. O şimdi kim bilir nerede?” dedi.

Polis Memuru Thomas: “Tesadüf diye bir şey olmaz. Belki bendeki bu sıkıntılar ona yardım etmekle çözülecek. Sen dedin ya, ‘Kitleme oldu bende’ diye. Kim bilir iç dünyamdaki kilit Leylek Lucky’ e yardım etmekle açılır. Yaşadığımız bir olayla açılacak. Leylek Lucky’ye yardım etmemiz anahtar görevi görecek” dedi.

Barbara: “Tamam, bu konuyu bırakalım. Seyahat planımızı tamamlayalım. Kaç gün kalmamız uygun sence?” dedi.

Polis Memuru Thomas: “On bir gün. Baştaki ve sondaki günler yolda harcanan zaman olur. Yedi gün şehri gezmemiz, keşfetmemiz için yeterli olur. Kalan iki günde seyahat planımızın esneme payı olsun” dedi.

Barbara: “Tamam,” dedi.

Polis Memuru Thomas: “Evet. İstersen gezilecek yerlere internetten bakalım” dedi.

Barbara: “Olur. Sen iyi misin?” diye sordu.

Thomas “İyiyim” diyerek bilgisayarın başına geçti. Zaten görüntüleri sinevizyon aracılığıyla duvara yansıttılar.

Polis Memuru Thomas: “Barbara, görüntülere dikkat ettin mi? Ne kadar çok ibadet yeri var. Demek ki şehir insanları Allah’a kulluğa önem veriyor. Hayatın en önemli amacı olarak ibadet görülüyor” dedi.

Barbara: “Evet, haklısın. O zaman gezimizde ağırlığı ibadet yerlerini gezelim” dedi.

Polis Memuru Thomas: “Olur” dedi.

Bu sırada çocuklar okuldan geldi. Bunlar David ve Marry’ di.

David: “Baba, baba! Biliyor musun, bugün okulda neler oldu?” diye sordu.

Polis Memuru Thomas: “Bilmiyorum. Neler oldu?” diye konuştu.

David heyecanlanmış, telaşla anlatmaya başladı.

David: “Bugün öğretmen bize renk değiştiren karanfil deneyi yaptı. Beyaz bir karanfili kırmızı mürekkebin içine koyunca karanfilin rengi beyazdan kırmızıya döndü ” dedi.

Polis Memuru Thomas: “Gerçekten mi?” diye sordu.

David: “Evet,” dedi.

Barbara: “Demek ki içtiklerimiz bizler için önemli. Kullandığımız suya, içeceklerimize dikkat etmemiz

gerekiyor. Bir mürekkep, karanfilde bu renk değişimini yapıyorsa, biz insanların içtikleri içecekler bedenimizde, ruh dünyamıza ne değişiklikler yapıyordur. Allah bilir" dedi.

Anne ve baba çocuklara İstanbul gezisini anlattılar. Çocuklar seyahate çıkacakları için çok sevindiler.

Cesur Kaplan ve Panda Yanda ormanda kalakalmıştı. Cesur Kaplan başını sağ tarafa, göğe kaldırdı.

Cesur Kaplan: "Şu gökyüzündekini gördün mü, Panda Yanda?" diye sordu.

Panda Yanda: "Göremedim" diye yanıtladı.

Panda Yanda mavi gökyüzüne baktı.

Gökyüzünde ejderha dolaşıyordu.

Panda Yanda: "Ejderha sanırım bizi arıyor. Bizden ziyade haritayı bulmak istiyor. Ejderha haritadan hazineyi, hazineden sonra altını, mücevheratı bulmak istiyor" dedi.

Cesur Kaplan: "Analizlerin güzel de, ne yapalım şimdi? Musibet yaklaşırken önlem almak gerekmez mi? Tedbir gibi akıl yoktur. Ormana yönelelim. Ağaç yaprakları ejderha ile aramızda perde olur" dedi.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan, Derin Sessizlik Ormanı'nın içlerine doğru yol almaya başladılar. Bu arada onları geriden geriye takip eden bir karartı vardı. Bu karartı, Panda Yanda ve Cesur Kaplan'ın üstündeki ağaç dallarından hızlıca geçti.

Epey bir süre sonra…

Panda Yanda: "Yoruldum, dinlenelim mi?" diye sordu.

Cesur Kaplan: "Olur" dedi.

Ağaç dallarının arasındaki küçük bir alanda, otların üzerinde oturdular. Gözlerini kapatmışlardı ki "u-u, a-a!" gibi acayip sesler duydular. Göz kapaklarını açınca tepedeki ağaç dallarında hoplayan, zıplayan maymunları gördüler. Maymunlar, Panda Yanda ile dalga geçiyor, onunla alay ediyorlardı.

Panda Yanda: "Susun!" diye bağırdı.

Panda Yanda "susun" demesine rağmen maymunlar alay etmekten vazgeçmiyordu. Maymun Munmun, bir karartı gibi Panda Yanda ve Cesur Kaplan'ı takip etmiş, maymunların yanına gelerek onları Panda Yanda' ya karşı kışkırtmıştı.

Panda Yanda: "Bunlar beni neden kızdırmaya çalışıyorlar?" diye sordu.

Cesur Kaplan: “Hayatta ne yaparsan onu bulursun işte. Eşeği küçümsediğin için şimdi sen daha çok alaya alınıyorsun. Ne ekersen onu biçersin. Bu dünya böyle. Yolda yürürken ayağına taş takılsa düşün: ‘Ben kime ne yaptım?’ diye” dedi.

Panda Yanda: “Yaptığımın cezasını çekiyorum. Pişmanım” dedi.

Cesur Kaplan ağaç dallarındaki maymunlara bakıp seslendi.

Cesur Kaplan: “Hey Maymun Munmun ve arkadaşları! Yeter! Bakın, tepemizde ejderha var. Bir ateşiyle hepimizi küle dönüştürür. Bu taşkınlığınıza bir son verin” diye seslendi.

Maymunlar nasihat dinlemedi. Zıplamaya, oynamaya devam ettiler. Onların ağaç dallarındaki bu hareketleri, yukarıda tur atan ejderhanın da dikkatini çekti. Ejderha ağzından alevler saçarak ormana doğru geldi. Ejderhanın ağzından çıkan ateşle bazı maymunlar tutuştu. Tutuşan maymunlar kendilerini suya attılar ancak vücutlarının bir kısmı yanmıştı. Başlarından duman yükseliyordu.

Ejderha yere hızlıca kondu. Karşısında Cesur Kaplan vardı. Cesur Kaplan’la göz göze geldiler.

Cesur Kaplan, ejderhaya atılıp hamle yapmaya çalıştı.

Ejderha ağzından alev saçacağı zaman Cesur Kaplan ona doğru fırladı ve çarpıştılar. Cesur Kaplan ağır yara aldı, yakındaki derenin içine düştü. Yaralı bir şekilde suyun içerisinde sürükleniyordu.

(Panda Yanda, Cesur Kaplan' ın suyun içerisine düştüğünü görünce)

Panda Yanda: "Cesur Kaplan!" diye bağırdı.

Ejderha' nın bakışları ona yöneldi.

Ejderha (Keskin gözlerle Panda Yanda' ya bakarak) : "Haritayı ver!" dedi.

Panda Yanda koşmaya başladı. Az ileride bir mağara gördü. Ejderha ağaçları yıkıp Panda Yanda' yı kovalıyordu. Panda Yanda mağaraya geldiğinde arkasında alev saçan ejderha vardı. Ejderha mağaranın içerisine gidemedi. Mağaranın ağzında ağzından alevler saçıp içeriye ateş püskürttü. Panda Yanda mağaranın iç kısımlarında olduğu için alevlerden etkilenmedi. Alevler içeriyi aydınlattığı için Panda Yanda mağaranın içinde yukarıya giden bir tünel gördü.

Panda Yanda bu tünel boyunca yukarı çıktı ve dışarıya ulaştı. Yüksek bir yerden aşağı baktığında yaralı arkadaşı Cesur Kaplan'ı bir ağaç kütüğünün üzerinde gördü. Aceleyle Cesur Kaplan'ın yanına gitti, onu sudan çıkardı ve ağaç yapraklarının altında arkadaşının

yarasına şifalı yapraklar koydu. İkisi de çok yorulmuştu. Ta ki kuş seslerini duyana kadar uyudular.

Maymunlar akılsızlıklarının cezasını çektiler. Gerçi akılları vardı; ama onu kullanmadıkları için vücutlarında yanıklarla "of, puf, ah, vah" ediyorlardı ama boşuna. Ejderhanın alevleriyle bazı ağaçlar tutuşmuştu. Ormandan birkaç fil yangını söndürmeye gelmiş, yangın kontrol altına alınmış, büyümesi önlenmişti. Ejderha da Cesur Kaplan'ın pençesinden nasibini almış, yaralanmıştı. Ejderha bir dağın arkasına çekildi, inliyordu.

Panda Yanda da, Cesur Kaplan da konuşacak durumda değildi. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Kuş seslerini duyup uyansalar da yine gözlerini kapattılar.

Aradan epey bir zaman geçti.

Panda Yanda: "Nasılsın, Cesur Kaplan?" diye sordu.

Cesur Kaplan: "Biraz daha iyiyim. Ortalık yangın yeri oldu. Bir ejderhanın yangınını söndürmek için kaç kişi çalıştı, bir görseydin. Çok şükür yangın sönmüş bari. Derin Sessizlik Ormanı kül olmazsa... Ağacı yetiştirmek, orman olmasına vesile olmak kadar onu korumak da önemliymiş," dedi.

Panda Yanda: "Peşimizde ejderha var. Zemberek Gemisi'ne ulaşmamız lazım. Yolda kalmamak lazım.

Biraz daha iyiysen yürüyelim. Hiç durmadan yürüyebilsen, hiç olmazsa adım adım yol alalım, mesafe kat edelim," dedi.

Cesur Kaplan: "Olur. Biliyor musun, Panda Yanda, göğsümde yanma oluyor" dedi.

Panda Yanda: "Öyle mi?" diye sordu.

Cesur Kaplan: "Evet. Dün gece göğsümde yanma oldu. Yediğim bir şey mi dokundu?" diye sordu.

Panda Yanda: "Hayır. Umarım kalp değildir. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

Cesur Kaplan: "Aslında orman hastanesine gitmem gerekiyor. Bu işi yarın bırakmayayım diyorum," dedi.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan, Derin Sessizlik Ormanı'nın içlerine doğru yol alıyorlardı. Takip ettikleri su onları Yeşilırmak kıyısına kadar getirmişti. Geldikleri kıyı, Timsah Timiler' in yaşadıkları yerin sınırıydı. Timsah Timiler kimdi? Timsah Timiler, televizyon kanalı sahibiydiler. Timsah Timiler televizyon yayınlarıyla orman hayvanlarını az düşünmeye sevk ediyorlardı. Televizyon kanallarında bazı hayvanları küçük düşürüyorlardı. Yaptıkları yalan haberlerle bazı hayvanları yaşadıkları yere getirip avlıyorlardı. Timsahlar daima günlerini avlarını gözleyerek geçiriyorlardı.

İşte Leylek Lucky'nin de istediği ormanda bir televizyon kanalı kurmaktı. Timsah, Timiler televizyon yayınından "Sevgili orman hayvanları, Yeşil Irmağın bu kıyısında her hayvanın yuva yapabileceği yer mevcuttur. Ormana yakın, suya yakındır" diyerek reklam yapıyorlardı.

Timsahların yaşadıkları yer güvenli olur mu?

Bu söylenenlere kim inanır?

Maalesef bu söylenenlere kuzular inanıyordu.

Kuzular, timsahları tanımamışlardı.

Programı sunan timsahlar birbiriyle konuşuyordu.

Timsah: "Bakın, şuradaki antilop sürüsünü görmüyor musunuz? Ne güzel su içiyorlar. Burasının suyu sağlıklı. Karşı kıyıya geçmek için de burayı kullanıyorlar. Burada suyun derinliği az" dedi.

Timsahın söyledikleri doğruydu. Doğruyu söyleyen, antilopları av olarak görenler timsahtı.

İşte Panda Yanda:

Panda Yanda: "Hey Cesur Kaplan! Ağacın dibinde bir televizyon var ama hiç bakma" diye seslendi.

Cesur Kaplan: "Neden?" diye sordu.

Panda Yanda: "Bir tuzak!" diye seslendi.

Cesur Kaplan: “Tuzak kimin? diye sordu.

Panda Yanda: “Kimin olacak, timsahların! Suyun yüzeyine baksana, onlarca timsah bizi gözlüyor!” dedi.

Panda Yanda: “Vay, ne kadar da çoklar!” dedi.

Cesur Kaplan: “Çokluk seni korkutmasın. Bir av için onlarcası birbiriyle kavga ederler. Hevesine yenilmezsen onları yenersin. Ne yapacağız?” diye sordu.

Panda Yanda: “Karşı kıyıdan biraz daha içeride yürüyeceğiz. Onların kıyıda yuvaları, yumurtaları vardır. Tedbirli olursak bu tehlikeyi gideririz” dedi.

Cesur Kaplan: “Tamam,” dedi.

Cesur Kaplan ve Panda Yanda, Yeşil Irmağın aşağısına doğru kuzuların yaşadığı yere doğru hareket ettiler. Bu arada kuzular bir televizyonun karşısına oturmuş konuşuyorlardı.

Kuzilerden biri: “Arkadaşlar, bakın Timsah TV’de yaşam alanları gösteriliyor. Ne kadar da güzel!” dedi.

Diğer bir kuzu: “Evet, ırmağın yukarısına gitsek mi?” diye sordu.

Panda Yanda: “Sakın ha, sakın! Onlarca timsah suyun içinde sizleri yemek için bekliyor” diye uyardı.

Kuziler: “Yukarı ırmak boyunda timsahlar mı var?” diye sordu.

Panda Yanda: “İzlediğiniz kanala baksanıza, Timsah TV! Hala anlamadınız mı?” dedi.

Kuziler: “Anlamadık” dedi.

Kuzilerden biri: “Ben diyorum, Panda Yanda’ yı değil televizyonun dediğini yapalım ” dedi.

Panda Yanda: “Ne? İnanamıyorum! Siz dostunuzu düşmanınızı bilmiyorsunuz ” diye şaşırdı.

Kuzilerden biri: “Televizyon doğruyu söylemiyor mu?” dedi.

Cesur Kaplan: “Timsahlar sizi aldatıyor. Aldatılıyorsunuz. Anlaşılan sürekli televizyon seyretmişsiniz. Sürekli televizyon seyrederseniz, sürekli söylenen yalanlara artık inanmaya başlarsınız” dedi.

Panda Yanda: “Bunlar da maymunlar gibi laf dinlemiyor” dedi.

Cesur Kaplan: “Kuzulardan birini kurtarırsak, diğerleri de onun peşinden gelir. Sürü psikolojisi. Gel, şu kuzuyla konuşalım” dedi.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan bir kuzunun yanına gittiler.

Cesur Kaplan: “Kuzucuk, senin ne güzel beyaz tüylerin var” dedi.

Kuzu: “Evet” dedi.

Cesur Kaplan: “Suyu seversin, değil mi?” diye sordu.

Kuzu: “Evet” dedi.

Cesur Kaplan: “Taze ot yersin, değil mi?” diye sordu.

Kuzu: “Evet” dedi.

Cesur Kaplan: “Bizimle gelir misin?” diye sordu.

Kuzu: “Evet” dedi.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan kuzuya biraz ot, biraz su verince kuzu bunları takip etmeye başladı. Diğer kuzular da bu kuzunun peşinden geldiler. Cesur Kaplan ve Panda Yanda, kuzuları böylece timsahlara yem olmaktan kurtardılar.

Hep birlikte ırmağın aşağı kıyısındaki balıkların yaşadığı yere geldiler.

Panda yanda:

“O ne! Çok balık var burada, suyun üzerinde zıplıyorlar” dedi.

Cesur Kaplan:

“Oksijen yetersizliğinden mi?” diye sordu.

Panda yanda:

“Nereden anladın?” dedi.

Cesur Kaplan:

“Irmağın yukarı kısmında timsahlar yaşıyor. Timsahlar bulanık suyu severler, av için ırmağı kirletiyorlar” dedi.

Balıklardan biri suyun yüzeyine gelerek konuşmaya başladı:

“Merhaba, ben Mavi. Suyumuz çok kirlendi” dedi.

Cesur Kaplan:

“Evet. Farkındayım. Timsahlar bu işin içinde” dedi.

Balık:

“Neden ırmakta sadece kendilerinin olmasını istiyorlar?” diye sordu.

Cesur Kaplan:

“Irmağın kontrolü ellerinde olsun diye suyu bulandırıyorlar. Suda yaşayan hayvanlarının başka yere göç etmesini istiyorlar. Timsahların bu yaptıkları doğru bir davranış değil. Hayvanlardan bazıları yanlışı

doğru sanırlar, cezasını da çekerler. Bazı maymunların yaptığı hırsızlık gibi" dedi.

Balık:

"O zaman dikkatli olmamız gerekiyor" dedi.

Cesur Kaplan:

"Evet" dedi.

Mavi balık:

"Siz toprak üzerinde çok gezdiğiniz için soruyorum. Nereye göç edebiliriz?" diye sordu.

Cesur Kaplan:

"Irmağın hakkı sizin de bence. Gizlice Timsahların yaşadıkları yerin üst kısmındaki alana yani ırmağın yukarı kısmına yerleşin. Arkadaşlarınızla toplu hareket ederseniz bu işi başarırsınız. Topluluklardaki kuvvet bireyde yoktur" dedi.

Balıklar kendi aralarında konuştular. Timsahların yaşadıkları yerin üzerindeki su akıntılarına yerleşmeye karar verdiler.

Balıklar bir gece hep birlikte Timsahların olduğu yerden sessizce geçtiler. Balıklar yeni yerlerine güvenle varmışlardı. Burada sudaki oksijen miktarı da fazlaydı. Balıkların yeni yerlerine yerleşmelerinden sonra

balıkların sayısı arttı. Zira temiz suda yaşamak balık nüfusunu artırmıştı. Timsahlar ise avları azaldığı için nüfusları azaldı. Timsahlar artık eskisi kadar sudan yararlanamıyorlardı.

Cesur Kaplan ve Panda Yanda, balıkların yeni yerlerinde yaşamalarından sonra Yeşil Irmağın karşı kıyısına geçtiler.

Ejderha onları Derin Sessizlik Ormanında arayadursun, Cesur Kaplan ve Panda yanda çok da Küçük Ay Vadisi'ne varmışlardı.

Panda Yanda, Küçük Ay Vadisi'ne baktı. İkindi vakti olduğu için vadideki ağaçların gölgeleri uzamıştı. Vadinin ortasında küçük bir akarsu vardı.

Panda yanda:

"'Leylek Lucky de burayı görseydi" dedi.

Cesur Kaplan:

"'Görür inşallah. Umarım iyileşmiştir. Leylek Lucky'nin bir anısı vardı. Hatırlar mısın?" diye sordu.

Panda Yanda:

"Evet. Hastanede anlatmıştı" diye soruyu yanıtladı.

Cesur Kaplan anlatmaya devam etti.

Cesur Kaplan:

“Bir gün Leylek Lucky, Roma İmparatoru Septimius Severus’un yaptırdığı bir köprüye yakın bir yerde, telefon direğinin üzerine yuva yapmış” dedi.

Panda Yanda:

“O zamandan bu zamana köprü nasıl sağlam kalmış. Hayret!” dedi.

Cesur Kaplan: “Bazı insanlar sağlam iş yapıyor. Bazı insanlar da güzel bir hatıra bırakmak ya da iyilikle anılmak için eserlerini sağlam yapıyorlar. Konumuza dönecek olursak, o yaptığı yuvaya insanlar zarar vermemiş. Leylek Lucky’ e zarar vermemişler. Bundan dolayı baharda hep o yuvaya gelmiş. Tohum toprağa güvenirse filiz verir. Canlılar, kuşlar da insanlara güvenirse oralarda hayatlarını sürdürürler. İnsanlar da hayvanlarda mutlu olurlar” dedi.

Panda Yanda: “Ne güzel!” dedi.

Cesur Kaplan:

“Evet. Acıktın mı?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Acıktım. Bir şeyler yiyelim. Şurada yiyecek bir şeyler var. Meyve falan, onları yiyelim” dedi.

Cesur Kaplan: “Ben kaplanım. Meyveleri sen ye” dedi.

Panda Yanda: “Şurada senin için bir yiyecek var” dedi.

Cesur Kaplan:

“Evet, onu yiyeyim” dedi.

Birlikte yemek yemeye başladılar. Bu esnada ormandan gelen rüzgârı hissettiler. Güneş de yavaş yavaş guruba kayıyordu. Güneş batıyordu.

Cesur Kaplan:

“Epey yol yürüdük. Sen de yoruldun, ben de. Sen ne diyorsun?” dedi.

Panda Yanda:

“Yorulmak ki ne yorulmak!” dedi.

Cesur Kaplan:

“Siz pandalar Çin’de yaşıyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Çin’de yaşayanlarımız da var” diye soruyu yanıtladı.

Cesur Kaplan:

“Çin’e hiç gittin mi?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Gitmedim ama çok kalabalık. Bir milyarın üzerinde insan yaşıyor. Çok insan var orada” dedi.

Cesur Kaplan:

“Çin’e gitmek ister miydin?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Evet” dedi.

Cesur Kaplan:

“Dünyayı gezmek güzel. Hem küçüklüğünü anlıyorsun. Dünyanın büyüklüğü, zenginliği karşısında hayretler içinde kalıyorsun” dedi.

Panda Yanda:

“Küçüklüğünü anlıyorsun derken neyi kastettin?” diye sordu.

Cesur Kaplan:

“Bizler etten kemikten varlıklarız. Ömrümüz sınırlı. Kendimizi büyük görmemeliyiz. Onu kastettim” dedi.

Panda Yanda:

“Evet. Peki Cesur Kaplan, sen Çin’e gitmek ister miydin?” diye sordu.

Cesur Kaplan:

“İsterdim. Benim merak ettiğim ülkeler: Rusya, Suudi Arabistan, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya... Sanırım bütün ülkeleri merak ediyorum. Çin’ i küçüklüğümden beri duyarım, Çin Seddi varmış. Görmek, işitmek gibi olmuyor. Yerinde görmek apayrı bir şey. Çin ekonomisi de bayağı bir büyüdü. Pandemi sürecinde Dünyada birçok şey değişti. Dünyada her zaman her şey değişiyor. Dünya dünkü dünya ile bugünkü dünya bir değil. Daha neler olacak, bakalım” dedi.

Biraz sustular. İkisi de uyudular.

Kocaman gökyüzü ne kadar ışık alıyormuş öyle. Güneş batmaya başlayınca fark ettiler.

Cesur Kaplan:

“Biliyor musun? Dünyamız muazzam bir saray, Güneşte bu sarayın kandili” dedi.

Panda Yanda:

“Ay ve yıldızlarda ne güzel yaratılmış” dedi.

Cesur Kaptan:

“Evet” dedi.

Panda Yanda:

“Güneş battı sanırım, ufukta kızıl mı desem pembelik mi desem bir renk kaldı” dedi.

Güneş batmıştı, hava serindi.

Cesur Kaplan:

“Umarım bu gece üşümeyiz” dedi.

Panda Yanda:

“İnşallah. Şu yapraklı ağaçların, çalıların orada uyuruz” dedi.

Cesur Kaptan:

“Sağ ön ayağım az ağrıyor, biraz dinlendireyim” dedi.

Biraz dinlendikten sonra…

Panda Yanda:

“Panda habire uğraş, habire uğraş, elde avuçta sıfır. Bilemiyorum, yorum yok” dedi.

Cesur Kaptan:

“Niye konuşmak istemiyorsun?” dedi.

Panda Yanda:

“Bu konuda konuşamıyorum. Hapisteki bir adamı düşünüyorum. Bir adam mı? Binlerce insan hapiste ve sen özgürsün” dedi.

Cesur Kaptan:

“Özgürüm de aklım onlarda. Orada yaşamak zor” dedi.

Panda Yanda:

“Kolay olur mu? Yüksek duvarların arasında olan biri ‘Keşke’ diyor, Uzak diyarlara, uzak diyarlara, buralardan çok uzaklara gidebilsem” dedi.

Cesur Kaplan:

“Bu konuları yaşayan bilir” dedi.

Panda Yanda:

“Ne oldu?” diye sordu.

Cesur Kaplan:

“Hapşu! Burnum akıyor” dedi.

Panda Yanda:

“Şurada biraz su var, burnunu temizle istersen” dedi.

Cesur Kaplan:

“Peki” dedi.

Panda Yanda:

“Irmağa geçerken kurulandın mı?” dedi.

Cesur Kaplan:

“Tam kurulanmadım sanırım, ondan hapşırıyorum” dedi.

Panda Yanda:

“Yardım edebileceğim bir konu var mı?” dedi.

Cesur Kaplan:

“Yok herhalde, tozdan oldu. Hava rüzgârlı, toz geldi burnuma sanırım” dedi.

Karanlık iyice çökmüştü. Birazdan uyuyacaklardı. Ortadaki tek renk siyahtı sanki. Siyah renk bütün renkleri yutmuştu ya da renkleri saklayan bir çarşaf gibiydi. Ya da akşam, ya da siyah renk bir anne gibi bütün renkleri kucağına alıp büyütmüştü. Bütün renkler gözlerini kapatıp uyuyordu.

Panda Yanda:

“Ne düşünüyorsun?” dedi.

Cesur Kaplan:

“Ne olacak bizim halimiz? Her günümüz bir kabus gibi” dedi.

Panda Yanda:

“O nasıl söz, her günümüz bir gül goncası gibi, rengârenk güller açıyor. Görmüyor musun, düşünmüyor musun, hissetmiyor musun?” diye sordu.

Cesur Kaplan:

“Haklısın. Geçici bir karamsarlık oldu. Uyuyalım” dedi.

Panda Yanda:

“Olur” dedi.

Cesur Kaplan:

“Allah rahatlık versin” dedi.

Panda Yanda:

“Sana da” dedi.

Leylek Lucky ne haldeydi? Thomas ne yapıyordu?

Leylek Lucky uçaktaydı. Yanında İstanbullu biri vardı, adı Emir’di. Leylek Lucky pencereden dışarı baktı:

“Aman Allah’ım ne güzel bir dünya! Ye, iç, şükret! İnsanoğlu, ne bu savaşlar, ne bu kavgalar? Nedir

birbirinizden alıp veremediğiniz? Ne güzel bir sarayda misafirsiniz. Misafir, misafirle kavga eder mi? Ev sahibinin ikramlarını yer, sohbet eder, mutlu olur. 'İyi ki benim böyle bir dostum var, evinde konak oldum, beni incitmedi, aziz eyledi, ikram eyledi' dedi."

Emir dikkatli bir şekilde Leylek Lucky'yi dinledi.

Leylek Lucky:

"Aman Allah'ım, şu güzel okyanus sularına bakıp hangi tören kıtası bu görsel şöleni yapabilir? Hangi bir takımın taraftarları ürkütmeden bu dalgalanmayı yapabilir? Ne muhteşem bir manzara" dedi.

Emir:

"Okyanus sizi çok etkiledi sanırım?" diye sordu.

Leylek Lucky:

"Evet, okyanusun hayretine kapıldım. Okyanusun içindeki balıklar akıntıya kapılıdır. Ben de okyanusun dışındaki güzelliğine, nizamına, ahengine kapıldım" dedi.

Emir:

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi.

Leylek Lucky:

“Eserden sahibine gidilir ancak” dedi.

Sustular. Uçağın anons sisteminden:

“Yolcularımız, uçağımız şu an Atlas Okyanusunun üzerindedir. Biraz sonra çay-kahve ikram servisimiz başlayacaktır” dedi.

Emir önündeki koltuğun arkasındaki ekranı açtı. Ekranda Türk televizyonları vardı. Belgesel kanalında İngiltere ve Amerika’daki atık malzemelerin tekrar kullanıma kazandırılması anlatılıyordu.

Emir:

“Evet, geri dönüşüm güzel bir hadise. Keşke kaybeden insanlar da geri kazanılsa?” dedi.

Leylek Lucky:

“Nasıl yani, anlamadım” dedi.

Emir:

“Hapse düşen insanlar ekonomiye, hayata kazandırılmaz mı?” dedi.

Leylek Lucky:

“Kazandırılıyor zaten” dedi.

Emir:

“Gerçekten mi? Why?” dedi.

Leylek Lucky:

“İngilizce söylediniz!” dedi.

Emir:

“Çok şaşırdım da ondan. Siz yüksek duvarların arkasındakilerin durumunu bilmiyorsunuz bence?” dedi.

Leylek Lucky:

“Bilmiyorum” dedi.

Emir:

“Yüksek duvarların arasında olan biri, mesela ben olayım, genelde tüketiciyim. Yemek de tüketiyorsunuz, sadece o değil. Lucky, zamanı tüketiyoruz, ömrü tüketiyoruz. Adanalı biri vardı, biri anlık öfkesine yenik düşmüş diyordu ki, ‘Zamanımı aptal kutusunun karşısında geçiriyorum’” dedi.

Leylek Lucky:

“Aptal kutusu ne demek?” dedi.

Emir:

“Ne demek olacak, televizyon!” dedi.

Leylek Lucky:

“Sol tarafında bir ağrı oluyor. Geçmiş olsun. Doktora gitseydin” dedi.

Emir:

“Doktora dün gittim. ‘Doktor Bey, üç rahatsızlığım var’ dedim. ‘Birincisi göğsümde yanma oluyor, ikincisi gözlerim çabuk yoruluyor, üçüncüsü sol tarafımda sanki iç organlarımda sıkışma oluyor’” dedi.

Leylek Lucky:

“Ee, ne dedi doktor? Bu arada bayağı rahatsızlığınız varmış. İnsan vücudu bir şehir gibi sanırım. Sizin binalarınız da eskimeye yüz tutmaya başlamış” dedi.

Emir:

“Lakin vücudumuz et-kemik. Demir-beton binalar bile bir yere kadar. Gerçi insanın yaşadığı evler ondan daha uzun ömürlü oluyor. İstisnalar kaideyi bozmaz, lafa da aldık. Doktor ne dedi? Doktor, ileri görüp görmemede sorun yaşayıp yaşamadığımı sordu. Sanırım gözlüklerimi değiştirmesi gerekiyor. Göğsümü

stetoskopla dinledi, ‘Derin nefes al’ dedi. Bir ilaç yazdı, ‘İlaç bitince gel’ dedi” dedi.

Leylek Lucky:

“Türkiye’den Amerika’ya nasıl geleceksin?” dedi.

Emir:

“Belki Türkiye’de doktora giderim” dedi.

Leylek Lucky:

“Sol tarafınızdaki ağrı, sıkışma için ne dedi?” dedi.

Emir:

“‘Böbreklerini üşütmüşsün’ dedi. Bak, az önce yine sıkıştı. Yesem mi, ben bir su içeyim” dedi.

Emir bardakla su doldurdu, suyu yudum yudum içti.

Leylek Lucky:

“Suçu yudum yudum içiyorsunuz” dedi.

Emir:

“Belki sanırım midemi çok yordum. Midemiz ahır gibi, birden doldurmak olmuyor. Ağzımızdan yemek geçince her şeyin tamam olduğunu sanıyoruz. Nerede? İç organların dili olsa bizden ne şikâyet ederler?” dedi.

Leylek Lucky:

“Onların şikâyetleri hasta olmaları. Ağrı ile konuşmaları. Ağrım devam ediyor” dedi.

Emir:

“Biraz daha su içeyim. Böbrek üşütmesi hakkında da fazla bilgim yok” dedi.

Leylek Lucky:

“Doktora sorsaydın ya” dedi.

Emir:

“O kadar çok hasta vardı ki. Doktor dinlese de yanındaki görevlilerin bakışları kovuyor seni. Kovalanıyorsun onun bakışlarıyla” dedi.

Leylek Lucky:

“Geçmiş olsun” dedi.

Emir birkaç yudum daha su içti. Birlikte ekrandaki bir filmi açtılar. Filmde ameliyat masasında bir adam vardı.

Emir:

“Bak, tam da sağlığı konuşuyorduk, sağlıkla ilgili bir görüntü geldi. Sağlık önemli” dedi.

Leylek Lucky birkaç yudum daha su aldı. Filme bakmaya başladılar.

Emir:

“Film çok karanlık değil mi? Karanlık içindeki filmleri sevmiyorum. Siyah ton çok fazla. Bu tür filmler insanı kötümser eder. Kapatıyorum” dedi.

Leylek Lucky:

“İnan ki ben de sevemedim” dedi.

Yemek servisi başladı.

Emir:

“Menüde ne var acaba?” dedi.

Uçak görevlileri yemekleri tabaklara koyuyorlardı: pirinç pilavı, kuru fasulye, üzüm...

Leylek Lucky:

“Güzel, kuru fasulye milli yemeklerinizden” dedi.

Emir hostesten yemekleri aldı.

Emir:

“Üzüm nerenin üzümü acaba?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Bilmiyorum” dedi.

Emir üzüm yemeye başladı.

Leylek Lucky:

“Üzümü ekmekle yemek lazım” dedi.

Emir:

“Neden?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Üzümde dişimize yapışan asit bir madde varmış. Üzümü ekmekle yiyince ekmek bu asiti emiyor. Diş sağlığı için üzümü ekmekle yemek insanlar için çok yararlı” dedi.

Emir ve Lucky üzüm yediler.

Emir:

“Uçakta seyahat edilirken ne yapılır ki başka? Bildiğin uçak kitabı okuyabilirsin belki” dedi.

Leylek Lucky:

“Oku oku, okumanın sonu yok. Sana ne oldu Lucky? Bilmiyorum, canım sıkkın. Bazen de aranma yaşarız” dedi.

Emir:

“Tabii sen kuşsun, kanatların olsa daha iyiydi” dedi.

Leylek Lucky:

“Biraz uyuyayım, olur” dedi.

Emir uyumaya başladı. Bu arada içerisi de ısınıyordu. Leylek Lucky biraz daha kalktı, uyuyamadı. Yolculardan biri gürültü yapmış, uyanmıştı. Yolcu kul hakkına girmişti.

Emir:

“Ne oldu Lucky? Uyuyor?” dedi.

Leylek Lucky:

“Uyuyamadın. Evet, uyandım. Belki burada bir yolcu seni uyandırdı. Düşün, bir de yüksek duvarlarla çevrili bir yerde olsan halin nice olurdu?” dedi.

Emir:

“Evet, yüksek duvarlarla çevrili bir yerde insan tahammül nasıl edecek? Evet, sen etten kemikten, herkesten aynı hassasiyeti bekleyemezsiniz. Bahçede konuşurken sen rahatsız olursun, kime söyleyeceksin ki? Alt katta televizyonunun sesini açar, mas seyreder. Sen kulağın az duymasına rağmen bu ses sana gürültü olarak gelir. ‘Kardeşim, birader, saygı mı?’ diyeceksin.

Az görür, az duyar, az konuşursun, çok dert çekersin. Gece televizyonu kurcalarsan her şey karşına çıkabilir. Bir de Leylek Lucky, güzel insanlar arkalarında güzellik bırakırlar, kötü ahlaklı da kendi ahlakının gereğini yapar ama neyse, boş ver. Asil insanlar asil davranışlar sergilerler" dedi.

Barbara:

"Biraz dertli gibisin Thomas" dedi.

Thomas:

Hayat planımda beklentilerimi gerçekleştiremedim? Sanırım hayatımı çarçur ettim. Samanla buğdayı karışık harmanladım. Biri iki edemedim. Ekmek teknemdeki hamuru bereketlendiremedim" dedi.

Barbara:

"Boş ver gitsin Thomas" dedi.

Thomas ve Barbara biraz konuştular. Konuştuktan sonra ikisininde gündemleri yol hazırlığı oldu.

Thomas:

"Hazır mısın Barbara?" dedi.

Barbara:

“Tamam, ne kadar hazırım desem de bir bayan olarak öğrenmişsindir durumumu. Mükemmeliyetçi yapımdan dolayı her şeyin tamam olmasını isterim” dedi.

Thomas:

“Uçak biletleri de tamam. Yola koyulalım o zaman” dedi.

Thomas ve Barbara, çocuklarla evin dışına çıktılar.

Thomas:

“Hey taksi!’ dedi. Taksi durdu. Eşyaları bagaja yerleştirip havaalanına doğru yola çıktılar.

Biraz sonra…

Havaalanına vardılar. Aile peronda uçağı kalkışıyla ile ilgili anonsu bekliyorlardı. Çocuklar uyur vaziyette bekliyordu.

Thomas:

“Her şeyin bittiği noktadayım” dedi.

Barbara:

“İnşallah nokta değil, virgüldesin. Yolculuğumuz yeni bir hayatın başlangıcı olur” dedi.

Thomas:

“İnsanlar, insanlar, insanlardan yoruldum Barbara” dedi.

Barbara:

“İnsanları değil kendini kritiğe çek, daha doğru bir iş yaparsın bence” dedi.

Bu sırada ekranda altyazılar geçiyordu. Türkiye’de pandemi dolayısıyla ölenlerin 249 kişi olduğu yazıyordu.

Thomas:

“Türkiye’de pandemiden dolayı 249 kişi ölmüş” dedi.

Barbara:

“Thomas! bunu hiç düşünemedik. Boş anımıza geldi herhalde. Biz ne yapıyoruz? Bu salgın dönemi seyahat yapılır mı? Uçak biletlerini iptal edelim” dedi.

Thomas:

“Tamam. Ben biletleri iade edeyim” dedi.

Thomas biletleri satış ofisine iade etti. Ailece tekrar eve döndüler. Çocuklar bayağı yorulmuştu. Eve varır varmaz uyumaya başladılar.

Thomas evde Türk kanallarını açıp haberlere baktı. İngilizce yayın yapan haberlerde salgın riskinin azaldığını, okulların açıldığını yazıyordu.

Thomas:

“Düşündürücü” dedi.

Biraz sonra Thomas’ ın yanına Barbara geldi.

Thomas:

"Sorunlar, sorunlar, kaldıramıyoruz” dedi.

Barbara:

“Kulluğumuz kulluk değil. Başımıza gelen musibetler işlediğimiz günahlardan dolayı oluyor. Derdi Dünya olanın dünya kadar derdi olur. Neyin derdinde olduğunu bir düşün. Kendi derdindesin. Şu çocukları hiç düşünüyor musun?” dedi.

Thomas:

“Haklısın” dedi.

Barbara:

Süremiz azaldı. Şu dünyada sonsuza kadar yaşayamayacağız. Senin dertlerinin dert olduğunu mu sanıyorsun? Uğraştığın bir kara sinek. Temizliğine

dikkat etsen, etrafı temiz tutsan sinek sana niye musallat olsun?" dedi.

(Sessizlik)

Barbara:

"Thomas iş ciddi. Pandemiden midir? Nedendir? Bilmiyorum. Her taraf harap eller. Belki kader, tohum atmadan önce toprağı traktör sabanı gibi biçiyor. Haberin var mı? Mary bütün gün okulda ağlıyor. Sen seversin Haberin var mı? Türk türküsünü. Haberin var mı? Her taraf yıkılırken, her taraf yanarken haberin var mı? İnsanlar ülkelerinden göç ederken haberin var mı? Mülteciler soğukta tir tir titrerken için titriyor mu?" dedi.

Thomas:

"Barbara gözlerimi açamıyorum. Yalan söylüyor ekranlar" dedi.

Barbara:

"Gözlerini yalana kapat, gerçeğe aç" dedi.

Thomas:

"Beynimin içinde binlerce adam, başım zonkluyor. Gözlerim ağrıyor" dedi.

Barbara:

“Gözlerin değil, yüreğin ne zaman ağrıyacak? Sırtın ne zaman ağır yükü taşıyacak?” diye sordu.

Thomas:

“Kaybolup gidiyorsun Barbara. Belagatın harmanında acı çekerken kafiye buluyorsun; acıma” dedi.

Barbara:

“Eş zamanlar eş. Yerle gök eş. İster toprağı eş; ister gerçek toprağını kaz” dedi.

Thomas:

“Zihnim yorgun Barbara” dedi.

Barbara:

“Tevekkül et” dedi.

Thomas:

“Başım…” dedi.

Barbara:

“Her şeyi yaratana tevekkül et” dedi.

Thomas:

“Sırtımda ağır yük var” dedi.

Barbara:

“Sen sebep oldun, o ağır yükü taşımaya” dedi.

Thomas:

“Müsaade edersen biraz dışarı çıkacağım” dedi.

Barbara:

“İçin bu haldeyken mi? Hiçbir şeyin tadı olmaz ki” dedi.

Güneş doğmuştu. Etraf aydınlanıyordu. Thomas’ın içi aydınlanacak mıydı? Bazen karanlıklarda kalır insan. Bazen karanlıklarda insan yol alır. Karanlıkta kala kalır. bazen de kararlıdır, çıkar çukurundan. İnsan talep eder, diler. Yaradan, dilediğini karanlıklardan aydınlığa çıkarır.

Evin bahçesinde yeşil otlar duruyordu. Mevsim sonbahardı. Havalar serinliyordu. İnsanların ayakları, kolları üşüyordu.

Barbara:

“Derdin nedir?

Thomas:

“Kendi içimde boğuluyorum. Kendimi kurtaramıyorum. Dalgalarla boğuşan insana ya bir ip ya da kurtarıcı bir el lazım” dedi.

Barbara :

“Kendi çabası olmaz mı?” diye sordu.

Thomas :

“Olur da senin yardıma ihtiyacın var,” dedi.

Sustular.

Thomas:

“Shakespeare’in konuşmaları gibi oldu konuşmalarımız” dedi.

Barbara konuşmaya devam etti.

“Bu felsefe ile nereye kadar gideceksin?” diye sordu.

Thomas:

“Beni anlamayacaksın” dedi.

Barbara :

“Sen anlaşılmak istiyor musun ki? Bulanık bir su gibi olmuşsun. Kendini görebiliyor musun? Kendi dünyanda kendini görebiliyor musun?” diye sordu.

Thomas:

“Demeni beklerdim ki; Hayatım kendi içinde tutarlı ol, kendinle barışık ol” dedi.

Barbara:

“Yaşlanıyorsun artık. Kendi muhasebeni yapıyorsun. Aklın yok muydu? Gençlik döneminde o hataları yapmasaydın? Bir Türk büyüğü Mevlana dememiş mi ‘Ya olduğun gibi görün ya da göründüğün gibi ol’ Şimdi senin sorunun ne? İnandığın gibi yaşamak mı? yaşadığın gibi inanmak mı?” diye sordu.

Thomas başını kaşıdı. Başını kaşırken “Hanıma anlatsam bir dert, anlatmazsam bir dert” diye düşündü.

Thomas ve Barbara konuşurken Mary odaya geldi. Thomas ve Barbara’ nın kızları Mary anne ve babasının yanına gelmişti.

Mary:

“Sıkıldım” dedi.

Barbara:

“Kızım, uyuyamadın mı?” diye sordu.

Mary:

“Evet ” dedi.

Barbara Thomas' a:

"Geminin kaptanı sensin. Sen de bu haldeysen biz ne yapalım?" diye sordu.

Thomas:

"Haklısın" dedi.

Thomas kendi kendine "Biliyorum. Depresyon diyorlar Sanırım bu yaşadıklarıma" dedi.

Thomas bir an okul yıllarına döndü. Üniversitede okurken sınıf arkadaşlarından bir kısmı balık partisi vermek istemişlerdi. Balık partisini düzenleyen gençler yeterli katılım sağlayamadıkları için balık partisini iptal etmişlerdi. Thomas gençlerden birine balık partisi vermek için ne kadar balık gerektiğini sorunca:

Partiyi düzenlemek isteyen genç:

"10-11 balık" dedi.

Thomas beste yarım kalmasın diye ailesinden para istemeyi düşündü. Biraz sonra üniversitenin içinde balık yiyen gençleri gördü.

Thomas:

"Ne güzel, bir kaç kişi balık pişirip yiyorlar. Beni de çağırmıyorlar. Kalplerinde yokum ki masalarında olayım."

Kendisine beklentiye girdiği için kızdı Thomas.

Thomas:

“Bütün kabahat bende. Herkes güzel, ben kötü. Herkes buğday, ben saman.”

Thomas bu düşünceler içerisindeyken Barbara kendisine seslendi.

Barbara:

“Kendine gel. Korkuyorum senin için” dedi.

Thomas:

“Sanırım ben tımarhanelik olacağım. Deliler hastanesine gideceğim” dedi.

Barbara:

“O söz nasıl? Korkutuyorsun beni” dedi.

Thomas:

“Ben de kendimden korkuyorum galiba. Akıbetinden korkuyorum. Normal olmayan şeyler oluyor” dedi.

Thomas ve Barbara biraz sohbet ettiler.

Ertesi gün…

Thomas ofistedir. İstanbul’a gitmeme durumunu polis arkadaşlarına anlattı.

Thomas ofisin penceresinden dışarı baktığında güvenlik kameralarını görür. Kendisi, kendisinin nelerine şahitti. Gözleri, bir ömür boyunca baktığı her şeye şahit olmuştu. İçinde bir yerlerde yaptığı, söylediği her şeyin kayıtlı olduğu bir yer vardı. Kayıtlı olan şeyin mahkemesi de var. Bu kayıtlar insan için neden yapılıyordu? Demek ki günü gelince kayıtlar açığa çıkacak. Kaydedilenlerle ilgili sorgu sual olacaktı. Sorgu sual varsa ceza, mükâfat da olmaz mı?

Bu arada…

Barbara, Thomas' ı düşünüyordu. Thomas ise akıbetini bu günahlarla ahirete nasıl gideceğini düşünüyordu.

Düşün düşün düşün, nereye kadar? Çok düşünmek de iyi değil, az düşünmekte…

Thomas'ın aklına Zemberek gemisini arayan leylek geldi. Zemberek gemisini arayan Leylek Lucky nerelerdesin? Ne kadar bir ömrün kaldı ki? Neyin peşindesin?

Thomas zihninden hepimiz arayıştayız. Para, mal, ev, rıza… Hayatımız buna göre şekilleniyor. Sürekli oto kontrol yapmak gerekiyor. Neyin peşindeyim? Ne istikamette gidiyorum? Düşünceler, düşünceler, bize davranış lazım.

Uçak havada yol almaya devam ediyordu.

Emir:

“Zemberek gemisini neden arıyorsun?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Bilmiyorum.” dedi.

Emir:

“Nasıl yani? Neden aradığın şeyi neden aradığını bilmiyor musun?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Bilemiyorum. Acayip. Sana şöyle yanıt vereyim, ben de bir şeyler arıyorum. Herkes bir şey arar. Kış günleri kuşlar güneydoğuya doğru uçar, rızıklarını arar. Bebekler süt arar. İnsanlar telefonda birini arar, dost arar. Sen kimsenin dostu oldun mu?” diye sordu.

Emir:

“Yok, olmadım” dedi.

Leylek Lucky:

“Neden?” diye sordu.

Emir:

“Birinin dostu olabilmek için adam olmak gerek. Ben adam mıyım?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Bunu bilip kendini düzeltiyor musun?” diye sordu.

Emir:

“Nerede? Çukurun dibindeyim.” Dedi.

Leylek Lucky:

“Çok şükür çukurun dibinde olduğunu biliyorsun. Bence oradan çıkmaya bak. Sen de bir şeyi neden aradığını bilmeden arama, o ayrı. Bazen insanın içinde arama hissi vardır. Pirinç ararsın, bulgur bulursun. İnsan aç kalıyor, yiyecek arıyor. Susuz bırakılıyor, su arattırılıyor. Paraya ihtiyacı oluyor, para kazanacak iş arıyor. Lakin insanlar savaşıyor. Neden? Hiç. Doğruyu bulamadıkları için dalalette yuvarlanıyorlar.”

Emir:

“Doğru ne?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Doğru, doğru olmaktır. İyi olmaktır. Susuyorum” dedi.

Emir:

“Neden?” diye sordu.

Leylek Lucky;

“Ben de bunların bir kısmını yapamadım” dedi.

Emir:

“Yakaladım şimdi seni. Neden kandırıldın?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Aldatıldım. Kandırıldım. Sen hiç kandırıldın mı?” diye sordu.

Emir:

“Çok”

Leylek Lucky:

“Kandırılsan da kandırma. Yandırılsan da yandırma” dedi.

Emir:

“O nasıl söz?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Canın yanmadı mı?” diye sordu.

Emir:

“Yandı” dedi.

Leylek Lucky:

“Onu diyorum işte. Canını yaksalar da sen canlar yakma” dedi.

Emir:

“Nasihat veren çok bana yaşayan insan lazım. İşte aradığın insan diyeceğim, adam lazım” dedi.

Leylek Lucky:

“O sen ol” dedi.

Emir:

“Çok ağır bir söz söyledin. Sözün ağır bir yükü var.”

Uçak havada, arada beyaz bulutların içinde yol alıyordu. Masmavi denizlerden daha çok okyanus ve masmavi göklerin arasında gidiyordu uçak. Okyanusun içinde birçok balık vardı, havada uçan birçok kuş vardı. Uçağın içinde de bir çok yolcu vardı. Bazı şeylerin içindeyizdir, bazı şeylerin dışında yol alıyoruz. Büyük mü büyük bir meydana doğru. Leylek Lucky’ de yol alıyordu aradığı şeye doğru. Doğruya, doğru yoldan varılır ancak. Yanlışlar yanlış yere götürmez mi?

Yolculardan biri hostese seslendi:

Yolcu:

“Bakar mısınız?” diye sordu.

Hostes yolcunun yanına geldi.

Hostes:

“Buyurun” dedi.

Yolcu:

“Kendimi iyi hissetmiyorum. Başımda ağrı var.” dedi.

Hostes:

“Size su getireyim. Susuzluktan olabilir”

Yolcu:

“Olur” dedi.

Hostes bir bardak su getirdi. Yolcu suyu içti.

Hostes:

“Nasılsınız?” diye sordu.

Yolcu:

“Biraz daha iyiyim, teşekkür ederim.” dedi.

Uçaktaki yolcuların bir kısmı bu olaya baktılar.

Thomas kendi kendine:

“Ne bileyim? Hey Leylek Lucky hey! Unuttun bizi. Ben ne haldeyim? Ne arayan ne soran var. Sanki dünya bana hapishane hücresi oldu. Bütün insanlarla aramda camdan perdeler var” dedi.

Thomas'ın telefonu çaldı. Arayan eşi Barbara’ydı.

Barbara:

“Merak ettim seni. Nasılsın?” diye sordu.

Thomas:

“Eskisi gibi. Barbara hala yıkık bir ağaç gibiyim. Kendimi hala toparlayamıyorum. Topal bir ördek, gibiyim. Ayağım düzelir mi? Ayağımı yaşadıklarıma benzetiyorum. Yol alamıyorum. Düşünceler, düşünceler... Allah korusun. Korona virüsün ciğerlere nüfus etmesi gibi, hatalarım bir virüs gibi geleceğimi tıkıyor. Nefes almak istiyorum” dedi.

Barbara:

“Bak! Hayatım! Gayretini dağıtıyorsun. Bugüne odaklan. Geçmişten yaşadıklarından ders çıkarttın mı? Tabii tam tersini almadın. Senin durumun sondaj vurmaya benziyor. Toprağı sondaj grup analizini beklersin. Sanırım senin bu durumun analiz raporları

çıkarmaya benziyor. Umarım ölmeden bağışlanırım ümidiyle yaşarsın" dedi.

Thomas:

"Teşekkür ediyorum. Ben biraz daha belirsizliğimde, İstanbul Boğazı'nda yol alan gemiler gibi yol alayım. Umarım Allah bu sisi dağıtır, her şey netleşir. Sen de, ben de tövbe kurnalarında yıkanırız" dedi.

Vedalaştılar.

Thomas'ın telsizinden anons gelir.

"Thomas, Jefferson Lisesi'ne gidebilir misin?"

Thomas:

"Evet" dedi.

Thomas görevini yaptıktan sonra polis merkezine geldi.

Ofiste amiri Thomas'ın yanına geldi.

Amir:

"Korona döneminde çocuklar iyice başıboş kaldı. Okulu sevmiyorlar. Öz güvenleri az. Okuldan kaçıp parka gidiyorlar. Öğretmenler gergin, hayatın tadı kalmadı" dedi.

Thomas:

“Orman yangını söndürmek için çabalayan itfaiyeciler gibi olmalıyız ” dedi.

Bu sırada odaya bir polis geldi.

Polis:

“Amirim, Jack’ in annesi vefat etmiş. Korona virüsten hayatını kaybetmiş” dedi.

Amir:

“Allah rahmet eylesin. Taziye ziyaretine gidelim” dedi.

Polis memurları taziyeye gittiler. Ölüm bir daha bütün gerçekliğini duyurmuştu. Hayatın hesabını vereceğin bir gün duyurulursa, insan adımını daha dikkatli atmaz mıydı?

Amir:

“Thomas, diyorum. Dün biri anlattı. Hapishanede biri koğuşta mahkûmu öldürdüğü için otuz yıl ceza almış. Katili hapishane hücresine koymuşlar. ‘Ben kötüyüm’ diyormuş. ‘İnsanlara zarar veriyorum’ diyormuş.

Thomas içinden ‘İmdat, imdat’ diyordu. ‘Allah’ım, yaşayacak bir güç ver bana’ diye dua ediyordu.

Thomas kendi kendine:

“Acı acı. Beynim acıyor, kalbim acıyor. Ne kadar zayıfmış insanoğlu. Derdim kendimmişim. Derdim bana derman ise her şey çok karıştı. Kül ve bahar içi içe… Akıl ermez, geçit vermez bir yol burası. Geçidi olmayan yol olur mu? Bu yolun da bir geçidi var. Bulamıyorum, buldurulmuyor. Yoruldum hayattan, yoruldum” dedi.

Thomas düşüncelere daldı.

Thomas:

“Hayat ağır geldiyse zayıfım ama sorumluluklarım var. Hesabım var. Çaresiz kaldım. Neyim, ne yapıyorum? Başka bir dünyaya giden binler, milyarlar insan varken ne yapıyorum? Neyin derdindeyim, ne sürem az. Her an öteki dünyaya gidebilirim” diye düşündü.

Thomas ofisteydi. Pencereye baktı. Pencereden içeri ışık düşüyordu. Işık ne güzel şeydi. Her şeyin görünmesine vesile oluyordu. Işık neyi gösteriyordu? Sanatlı eserleri. Dünyadaki birbirinden sanatlı antika eserler. Antika eserler ilk günkü gibi haşmetliydi. Dünyadaki bütün antika eserler her günkü gibi taptaze dipdiriydi. Güneş, bulutlar, toprak…

Işık Thomas’ ı ısıttı.

Pencereden rüzgar da geliyordu. Rüzgar perdeyi sallandırıyor, sanki rüzgar gibi sesler çıkarıyordu. Dünyaya gelip giden insanlar da hep sesler, sözler bırakmışlardı. Kimi bu sanatlı eserlerin sahibinden bahsetmiş, kimi sanatta eserleri dillendirmişti. Işık geliyordu Thomas'ın üzerine. Thomas ise kabrin altında neler olacak, hesap nasıl olacak, ölen insanlar neler yaşadılar gibi soruları düşündü. Bir gün dünyadan gittiğinde "Şunu yapsaydın" dediğin işleri yap, diye düşündü.

Thomas, polis merkezinin yakınlarındaki bir parka gitti. Parkta yaşlı bir adam güvercinlere yem veriyordu. Yaşlı adam Thomas'a dönüp seslendi:

"Memur bey, müsait misiniz?"

Thomas cevap verdi:

"Buyurun" dedi.

Yaşlı adam:

"Sizinle konuşmak istiyorum. Oturmaz mısınız?" dedi.

Thomas:

"Tamam. Konuşalım" dedi.

Yaşlı adam gülümsedi.

Thomas yaşlı adamın yanına oturdu.

“Merhaba,” dedi Thomas.

Yaşlı adamda “ Merhaba” deyip tanıştılar. Yaşlı adam söze başladı:

“Artık hayatımın sonlarına geldim. Siz de ömrünüzün sonlarına yaklaşıyorsunuz. Başka bir dünyaya gidiyoruz. Bizleri nelerin beklediğini bilmiyoruz. Dünya, içindekilerle birlikte çok güzel bir hediye paket. İnsan için neler neler var içinde... Harika bir çocukluk yaşadım. Annem, babam çok iyi insanlardı. Evim çok güzeldi. Evimin bahçesinde ağaçlar vardı. Ağaçlara tırmanır, arkadaşlarımla oynardım. Zaman su gibi geçti derler ya, aynen öyleymiş, doğruymuş. Şimdi korona virüs var. Her an ölebilir insan. Virüs bulaştıktan sonra iki hafta içinde insan ölüyor. Kimler ölüp gitmedi ki... Ölüm, başka dünyalara açılan bir kapı, bunu anladım. Dünyada ölümü araştırdım. Türkiye’de ölümle ilgili yaptığım araştırmalar beni rahatlattı. Ölümün bir yokluk olmadığını anladım. Ölüm sonrası hayata da çalışmam gerektiğini fark ettim. Bay Thomas! Size bir tavsiyem: Dua edin. Sorunlarımızın, içsel sıkıntılarımızın ancak bu yolda gideceği konusunda bir kanaat oluştu bende.”

Thomas “dua” diye düşündü. Karşıdaki ağaçlara baktı. Sanki her şey ona dua ediyor gibi geldi. İhtiyar adama teşekkür ederek oradan ayrıldı. O ayrılırken güvercinler

uçtular, havada dolanıp tekrar ihtiyar adamın yanına kondular.

Uçak yol almaya devam ediyordu.

Leylek Lucky:

“Çalıştık, olmadı” dedi.

Emir:

“Leylek Lucky ne olmadı? Ne çalıştın? Ders mi çalıştın?” diye sordu.

Leylek Lucky konuşmaya başladı. Emir’in biraz canı sıkkındı.

Leylek Lucky:

“Ders de çalıştık, olmadı” dedi.

Emir:

“Neticeye odaklansaydın... Bazen insanlar ağacı yetiştirirler, meyvesini yiyemezler, gölgesinde dinlenmezler” dedi.

Leylek Lucky:

“Öyle şey olur mu? Öğretmen, öğrencisini mezun ettikten yıllar sonra arayıp sormazsa olur” dedi.

Emir:

“Aramak zorunda mı?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Aramak zorunda değil ama bu gönül işi” dedi.

Sustular.

Sevgili günlüğüm, bugün bir karikatürist ölmüş? Çizimlerin ortalığı karıştırmaktan başka neye yaradı ki?

Thomas günlüğünü yazıyordu. Kendisini bir an ofiste hayal etti. Penceresinden mavi göklere baktı. Sonbahar rüzgarları esiyordu dışarıda. Ağaçlar yapraklarını döktüğü gibi, kendi hayatının yaprakları da aylardır, yıllardır dökülüyordu belki. Dün tertemiz bir insan yüzü görmüştü. Halı sahanın önündeki kapıda oturuyordu. O yüzü görünce Allah’ı hatırlıyordu. “Allah ne kadar güzel bir ruha, ne güzel bir yüz yaratmış” diye düşündü.

Güzel yüzlü insan:

“Gözünüz aydın” demişti.

İnsanların kimisi kendilerine bakılınca insan içinde iyilik hislerini uyandırır, yaşamaz sevinci verirler. Thomas geçenlerde bir kitap okumuştu. Bu kadar

sanatlı eserleri anlatan bir kitabın evrime yönelmesi onu üzmüştü.

Thomas:

“Dünya işte,” diye düşündü. “Sevinç, üzüntü, karanlık, aydınlık, zulüm, nur, hakikat, yalan, doğruluk iç içe. İrademizle doğruyu yanlışı birbirinden fark etmemiz gerekiyor” dedi.

Thomas bunları düşündü. Thomas’ın günlüğüne yazı yazası gelmemişti. Kendi sonunu, ölümünü düşündü. Doksan yaşını gören insan sayısı azdı. Kendisi de her an öte dünyaya çağırılabilirdi. Ölüm, her canlının başına gelecek şey. Doğum varsa, ölüm de var.

Thomas kendi kendine:

“Ey insan! Berlin’de de de olsan, Tokyo’da da olsan, bir gün ne yaparsan yap öleceksin” dedi.

Thomas bir yerde ofisinin penceresinden baktığını düşündü. Ofisin penceresinden mavi gökyüzü ve kameralar gözüküyordu. Kameralar her şeyi çekiyordu. Niçin? Güvenlik ihlali yapanları tespit etmek için. Haddi aşanlar için, sınırı geçenler için. Hayatta hudutlar var.

“Görebiliyor musun?”

“Hayır mı?”

“İşte sana hududu başına gelen musibetler öğretiyor. Araç kullanırken 90 kilometre hız sınırını aşınca başına gelen kaza sana hudut dersi veriyor. Hastalığın, vücudundaki bir arıza, sağlığını koruma, muhafaza dersi veriyor. Dersini iyi öğrendin mi, kavradın mı?”

Ofisimin penceresi. Sadık dostum. Neden mi? Gördüğüm birkaç şey olsa da bana dünya ile köprü oluyor.

Thomas’ in vicdanı:

Thomas, çocuklar ne halde? Barbara ne yapıyor? Gemi yanıyor, farkında mısın? Girdaba doğru sürükleniyorsun. Sen ise gemide gördüğün birkaç çiçeğin, göğün maviliğinin derdindesin” dedi.

Telefon çalar.

Barbara:

“Thomas neredesin?” diye sordu.

“Hiç yorgundum, uzanmıştım” dedi.

Barbara:

“Sana kötü haberim var” dedi.

Thomas:

“Ne?” diye sordu.

Barbara:

“Hapse girme durumum var” dedi.

Thomas:

“Ne oldu?” diye sordu.

Barbara:

“Amerikan Adalet Bakanlığı dosyamı incelemiş, kararını vermiş” dedi.

Thomas:

“Onama mı? İptal mi?” diye sordu.

Barbara:

“Onanmış. Ekranda şu yazıyor: Dosya incelemeden geçmiş” dedi.

Thomas:

“Umarım iptal olur” dedi.

Barbara:

“Yarım kalıyor cümlelerim. Yoksun. Neden eve gelmiyorsun?” diye sordu.

Thomas:

“Aklım çok karışık. Planlarım tutmuyor. Bu kumaş neden dikiş tutmuyor?” diye sordu.

Barbara:

“Kumaş çürük olduğu için olmasın?” diye sordu.

Thomas:

“Çürük elma mıyım?” diye sordu.

Barbara:

“Orta yaş bunalımı yaşıyorsun. Ne zaman atlatacaksın bilmem. Gel, çocuklarına baba ol. Çocuklarının elinden tut, okula götür. Sen emniyet personelisin, emniyet insanısın. Kendinden bile emin değilsin, eyaleti nasıl koruyacaksın?” dedi.

Thomas:

“Sanki yolları karışmış bir otobandayım. Nereye gideceğim bilmiyorum. Yol levhası yok. Arabanın içinde bir başımayım” dedi.

Barbara:

“Kendini toparlasan çok iyi olacak. Ömür saniyelerin geçiyor, sana verilen mühlet oluyor. Allah’a sığın, tövbe et” dedi.

Telefon kapanır.

Thomas defterine şunları yazar.

“Eve gidemedim. Akşam oldu. Ofisimin penceresinden dışarı baktığımda bir karanlık gördüm. Karanlık bir yüz”

Thomas:

“Eve gitmem lazım. Gemilerin batmış. Türkiye’ye gitsem. Türkiye’de yaşasam. Türkiye’de her şey düzelir mi? Türkiye’yi düşündüm” diye düşündü.

Telefon çalar.

Barbara:

“Eve gel artık” dedi.

Thomas:

“Tamam. Geliyorum” dedi.

Barbara:

“Thomas” dedi.

Thomas:

“Dün oturduğum yerden başımı göğe kaldırdığımda, havada bir leylek gördüm” dedi.

Barbara:

“Bu mevsimde leylek?” diye sordu.

Thomas:

“Evet. Ben de inanamadım. Belki de dönüş yolunda olan bir leylektir” dedi.

Barbara:

“Arkadaşlarından geri mi kaldı?” diye sordu.

Thomas:

“Ya da Barbara, kanadı kırık bir leylek miydi o?” dedi.

Barbara:

“Ya bizim kırıklıklarımız?” dedi.

Thomas başını öne eğip bir suçlu gibi hissetti, kendini. Barbara’ nın bu cümlesi bir sitemdir.

İkiside susarlar.

Ne olacak Thomas’ ın durumu?

Ne olacak Thomas’ ın ailesinin durumu?

Ne olacak Dünya’ nın durumu?

Ne olacak İnsanlığın durumu?

Bütün bu durumlar iyi davranışlarla çözülebilecek şeyler. Yol arkadaşım teselliye ne kadar muhtaç. İnsanoğlu teselliye ne kadar muhtaç. Teselli edecek insanlar nerede? Teselli veren biri olabilir misin Thomas? Teselli edebilir misin Barbara?

Thomas Barbara' ya:

"Türkiye'ye gitmek istiyorum" dedi.

Barbara:

"Korona virüs var, pandemi var" dedi.

Thomas:

"Korona virüs Türkiye'de çözülür" dedi.

Barbara:

"Nasıl yani? Anlamadım" dedi.

Thomas:

"Salgın hastalıklar, depremler, neden olur?" diye sordu.

Barbara:

"Konuyu nereye bağlayacağını biliyorum. Tarihin sayfalarından örnekler vereceksin. Hayatım, şu an riskli bir durum var. Senin neyin Türkiye'yi neden çok sevdiğini anlamıyorum" dedi.

Thomas:

“Türkiye’yi seviyorum. Hayatımın geri kalanını da orada yaşamak istiyorum. Sanki Türkiye meleklerin gezdiği bir yer gibi geliyor. Bin yıldır Türkler bütün insanlığa yararlı işler yaptılar. Yetmiş iki milleti incitmediler. Kanadı kırık leylekler için hastane bile açtılar” dedi.

Barbara:

“Ah hayatım, ya bizim can kırıklıklarımız? Bizim dağınıklığımız, hüznümüz…” dedi.

Barbara:

“Amerikan Adalet Bakanlığı dosyamı onaylamış. Hapse gidiyorum” dedi.

Thomas:

“Nasıl olur?” dedi.

“Kader. Biz bir yolcuyuz” dedi.

Thomas:

“Anlayamıyorum” dedi.

Barbara:

“Aklımızın alamadığı o kadar şey var ki” dedi.

Thomas:

“Sen de mi hapse gireceksin?” diye sordu .

Barbara:

“Evet. Thomas, bana dua et” dedi.

“Hep dua ettim zaten” dedi.

Evde hüzünlü bir atmosfer vardı.

Ayrılık zamanı yaklaşıyordu.

Leylek Lucky ve Emir, İstanbul’a yaklaşmışlardır.

Leylek Lucky:

“İstanbul’a yaklaştık” dedi.

Emir:

“Evet, şu an İstanbul semalarındayız” dedi.

Leylek Lucky:

“Neyse Emir Bey, Sizinle yolculuk güzeldi” dedi.

Emir:

“Nereye gideceksin?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Cesur Kaptan ve Panda Yanda’ yı bulmam gerek” dedi.

Emir:

“Harita sende değil, nasıl bulacaksın?” dedi.

Leylek Lucky:

“Harita elimde değil ama koordinatları az buçuk hatırlıyorum” dedi.

Emir:

“Kanadın iyileşti mi?” diye sordu.

Thomas:

“İyileşti sayılır” dedi.

Emir:

“Sana bol şanslar” dedi.

Leylek Lucky:

“Thank you very much” dedi.

Uçak İstanbul’da hava alanına indi.

Leylek Lucky uçaktan inince göğe doğru kanat çırpmaya başladı. Dev gibi uçak gövdelerinin altından yükseldi. Bulutların üzerindeydi.

Leylek Lucky havada süzülerek yol almaya başladı. Kendisini bırakmıştı artık. Gönlünde iki arkadaşını bulmak vardı. Bulanlarda arayanlar değil miydi?

Leylek Lucky epey bir uçtuktan sonra Derin Sessizlik Ormanına vardı. Yeşil ırmağını geçti. Küçük Ay Vadisi'nin girişinde iki karaltı gördü.

Bunlar, Panda Yanda ve Cesur Kaplan'dı. Leylek Lucky havada süzülerek yanlarına geldi.

Leylek Lucky:

"Uzun bir aradan sonra tekrar merhaba" dedi.

Panda Yanda ve Cesur Kaplan sevinçle:

"Merhaba" dedi.

Leylek Lucky:

"Allah'a şükür, kanatlarım iyileşti" dedi.

Panda Yanda:

"Biz neler yaşadık, bir bilsen" dedi.

Leylek Lucky:

"Neler yaşadınız?" diye sordu.

Panda Yanda başlarından geçenleri anlattı. Bu sırada uzaktan bir ışık parıltısı görüldü.

"Bu nedir?" diye sordu Cesur Kaplan.

"Bir ayna mı?" dedi Panda Yanda.

“İyisi mi ben uçarak gideyim, siz de peşinden gelin,” dedi Leylek Lucky.

Hep birlikte, parıltının olduğu yere gittiler. Leylek Lucky , ışık parıltısına daha önce varmıştı.

“Gelmekte olan arkadaşlarınıza sesleniyorum, bu parıltı geminin direği,” dedi Leylek Lucky.

Panda Yanda, Cesur Kaptan, Leylek Lucky’nin yanına geldiklerinde:

“Bu kumun içinden bu gemiyi nasıl çıkaracağız?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Kolay. Geminin direğine bir uçağın balığını bağlarsak, onu kumdan çıkarmayız da olur,” dedi.

Malzemelerden bir büyük balon yapıp direğe bağladılar. Uçan balon yükseldikçe, Zemberek Gemisi de kumlardan çıkıyordu ve gemi artık kumların üzerinde idi.

“E, şimdi ne olacak?” diye sordu Panda Yanda.

“Evet, şimdi ne olacaktı? Bu gemiyi niye aradık?” diye sordu Cesur Kaplan.

“Kayıp olduğu için” dediler ki.

“Kayıp olan eşyalar aranmaz mı?” diye sordu Panda Yanda.

“Peki, bizim kaybettiğimiz sadece bir gemi mi?” diye sordular ki.

“Kendinizi de kaybettiniz” dediniz.

Cesur Kaplan:

“Nasıl yani?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Bazen aradığımızı bulmak için ya da izini sürdüğümüzü yakalamak için kendimizden de bir şeyler ödün veririz. İşte bu, bizim zaaflarımızdan birisidir. Hırs gösteririz mesela. Çakallar, tilkiler bu hırstan dolayı zayıflardır. Bu gemiyi sahiplerine vermeliyiz” dedi.

“İyi de bu geminin sahipleri kim?” diye sordu Panda Yanda.

“Güney Afrika’daki Çelik ailesi, bu geminin sahipleridir,” dedi.

Leylek Lucky:

“Oraya nasıl gideceğiz, her taraf kum?” dedi.

Panda Yanda:

“Yeşil Irmak yoluyla” dedi.

Gemiyi uçan balon yardımıyla Yeşil Irmak’a kadar getirdiler. Zemberek Gemisi, Yeşil Irmak’ın akıntılarında yol almaya başladı. İstikamet Güney Afrika’ydı. Oraya varabilecekler miydi kahramanlarımız? Zemberek Gemisine bindiklerinde nelerle karşılaştılar?

Cesur Kaplan:

“Başladığımız işi bitiremedik mi? Neticede Zemberek Gemisi’ni bulduk. Şimdi nereden çıktı bu Güney Afrika işi? Geminin Çelik ailesine ait olduğunu nereden bildin?” diye sordu.

Yanda:

“Görmüyor musunuz? Geminin üzerinde yazıyor. Geminin sahipleri onlarmış. Gemiyi onlara ulaştırmam gerekmez mi?” diye sordular ki.

“Ya, tabii ki. Kayıp eşyayı sahibine vermek en güzeli. Bu bir erdemli davranış” dedi Cesur Kaplan.

“Evrensel değerler, dünyanın her yerinde geçerli bir anahtardır” dedi Panda Yanda.

Bu esnada havada bir ejderha belirdi. Ejderha gemiye yöneldiğinde, gemi Yeşil Irmak'ta timsahların bölgesinden geçiyordu.

"Tepemizde bir ejderha var, bize doğru geliyor! Gemiyi sağa yönlendirin!" dedi Yanda.

Cesur, gemiyi sağa yönelttiklerinde ejderha ağzından ateşler saçıp nehre doğru ilerledi. Ateşler ırmaktaki timsahlara isabet etti.

Ejderha:

"Gemiye konacağım" derken suya düştü.

Timsahlarla ejderha arasında bir kavga oldu. İki düşman ağır yaralar alarak tarih sahnesinden silindi. İki keskin sirke küpün birbiriyle çarpışması gibi olmuştu ejderha ve timsahların vuruşması. Kahramanlarımız ibretle seyrettiler. Orman, ejderha ve timsah tehlikesinden böylelikle kurtulmuştu.

Panda Yanda:

"Hey Kızıl Karınca, Kaplumbağa Kanki, Deve Vede Kurtbaş ve arkadaşları, Heybet Karınca merhaba" diye seslendi.

Ormandaki hayvanlar:

"Merhaba, merhaba! Yolculuk nereye?" dediler.

Panda Yanda:

“Güney Afrika’ya” dedi.

Ormandaki hayvanlar:

“Zemberek’i bulduğunuzu ve Yeşil Irmak’a geldiğinizi duyduk. Veda etmek için geldik. Yolunuz açık olsun!” dedi.

“Teşekkürler, her şey için” dedi kahramanlarımız.

“Biz teşekkür ederiz” dediler.

Derin Sessizlik Ormanı artık eskisi gibi hür, sakin ve huzurluydu. Herkes susup birbirine el salladı. Bundan sonrası gönülden konuşmalar ve ayrılığın hüznüydü. Gemi, Derin Sessizlik Ormanı’ndan görünmemeye kadar birbirlerine baktılar. Gemideki yolcular ormanın sessizliğini dinlediler.

Leylek Lucky:

“Size Mutlu Ülke’ nin hikayesini anlattım mı?” diye sordu.

Panda Yanda:

“Mutlu ülke mi? Hayır, anlatmadın. Hikayeyi dinlemek isterim. Hem yolculuğumuza biraz nefes almış oluruz” dedi.

Leylek Lucky dinleyicilerin gözlerinin içine bakıp Mutlu Ülke hikayesini anlatmaya başladı:

“Vakti zamanında bir hükümdar kaygılanmış. Yardımcıları olan vezirler, danışmanlar:

“Hükümdarım, sizi üzgün görüyoruz. Hayırdır, ne oldu?” diye sordular.

Hükümdar:

“Ülkemin halini düşünmek üzüyor beni. Hayat pahalı, aileler içindeki huzursuzlukları duyuyorum. Çocuklar iyi eğitim alamıyor. Hayvanlar bile aç. Kurtlar, aylar, kent merkezlerine iniyor” dedi.

Vezirler:

“Haklısınız hükümdarım. Nasıl bir çözüm bulabiliriz?” diye sordular.

Herkes düşündü.

Hükümdar:

“Bize bir söz lazım. Her şeyin düzelmesine vesile olacak bir söz” dedi.

Düşünmüşler, taşınmışlar ve hükümdar:

“Sonunda buldum!” dedi.

“Geçenlerde bir kitapta okuduğum bir söz vardı. Bu söz, her şeyin düzelmesine vesile olabilir” diye ekledi.

Hükümdar çevresindekiler sözü merak etmiş:

“Bir söz, her şeyin güzelleşmesine sebep olabilir mi?” diye hayretle hükümdarın ağzından çıkacak sözü beklemişler.

Hükümdar sözü söylemiş. Söz, “Her zaman en iyisine bak” sözüymüş. Vezirler bu sözü çok beğenmişler. “Her zaman en iyisine bak” sözü ülkede yayılmış. Ülkede yaşayanlar her şeyin iyisine bakmaya başlamışlar. Kumaşın iyisine bakmışlar, meyvenin iyisine bakmışlar, sözlerin iyisine bakmışlar. Ve kısa sürede ülke mutlu bir ülke olmuş.

İşte arkadaşlar! Bizim prensibimiz olmalı: “Her zaman en iyisine bak”

Gemideki yolcular gece oldu, uyudular. Sabah oldu, uyandılar. Sabahın ilk ışıklarında gemi Akdeniz’deydi.

Leylek Lucky:

“Bir rüya gördüm” dedi.

“İyi olur inşallah. Anlatsana” dedi Panda Yanda.

Leylek Lucky:

“Yavru bir tilkiyi kuzu, kuzuyu da yavru bir kanguru takip ediyordu. Tilkinin alt çenesinde domuz dişi vardı, bu dişler dışarı çıkmıştı. Kuzu için endişelenip peşimden gelsin diye kuzuya ot verdim. Kuzu peşime takıldı. Tilki sinirlendi. Tilki ağzını açıp korkutmaya çalıştı. Kanguru ise ne yapacağını şaşırdı” dedi.

Panda Yanda:

“Neye işaret olabilir ki?” diye sordu.

Panda Yanda’ nın sorusu cevapsız kaldı. Hiç kimse bu rüyayı yorumlayamadı. Gemi Akdeniz’de yol almaya devam etti.

Cesur Kaplan:

“Kanguru Avustralya kıtasında yaşamıyor mu?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Evet” dedi.

“Avustralya’ya hiç gittin mi?” diye sordu Cesur Kaplan.

Leylek Lucky:

“Hayır” diye cevapladı.

“Nasıl bir yerdir Avustralya?” diye sordu Cesur Kaplan.

Leylek Lucky:

“Bilmem” dedi.

Güneş, ışıklarını her tarafa yayıyordu. Dev bir soba gibiydi. Güneş cayır cayır yanıyordu. Güneşi yakmak için ne kadar çok odun, kömür gerekiyordu? Güneşin ısısı, ışığı hiç bitmiyordu. Güneş gece gündüz yanıyordu, etrafı aydınlatıyordu. Onun yaydığı ışık, kuşların uçmasına vesile oluyordu. Çünkü kuşlar karanlıkta uçamazlar, gece körlüğü vardır. İşte her tarafa ışıklar saçan Güneş, Akdeniz’in kocaman sularını da aydınlatıyor, ısıtıyordu. Avustralya’dan Amerika’ya kadar dağları, taşları, her yeri ısıtıyordu. Isınınca insanlar, canlılar hareket ediyordu. Su buz olmuyor, her yere akıyordu. Bunları düşündü Leylek Lucky.

Gemi Kızıl Deniz’e vardı. Piramitleri gördüler. Nil Nehri’nin kenarından geçtiler. Yol aldılar, yol aldılar. Ve sonunda Güney Afrika’ya vardılar. Aradılar, buldular. Zemberek Gemisi’ni Çelik ailesine teslim ettiler. Çelik ailesi kahramanlarımıza teşekkür etti ve onları birkaç gün misafir etti.

Leylek Lucky ve arkadaşları Çelik ailesinin yanından ayrıldılar. Uçağa binip tekrar Türkiye’ye geldiler.

Panda Yanda:

“Arkadaşlar, müsaadeniz varsa Çin’e gitmek istiyorum” dedi.

Cesur Kaplan:

“Ben de Asya kıtasında, ormanlarda yaşamak istiyorum” dedi.

Leylek Lucky, iki arkadaşını da uğurladı. Panda Yanda Çin’e, pandaların yanına gitti. Cesur Kaplan da ormandaki kaplanların arasına katıldı.

Leylek Lucky bir başına kalmıştı. Odasından dışarı baktı. Ekim ayıydı, hava soğuktu, biraz üşüyordu. Leylek Lucky’ in aklına Thomas geldi. Onun için endişelendi.

“Thomas ne yapıyor? Thomas nasıl?” diye düşündü Leylek Lucky.

Leylek Lucky:

“Böyle böyle boş boş oturmak olmaz” dedi.

Leylek Lucky’ nin hayat prensibi değil miydi? “Daha fazla gayret etmek”

Leylek Lucky karar verdi. Thomas’ın yanına gidecekti. Ama nasıl? Uçarak mı, bir araçla mı? Karar veremedi.

“Bir ağaç, ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Leylek Lucky:

“Arkadaşımın yanına nasıl gideceğimi düşünüyorum,” dedi.

Ağaç:

“Geç kalmadın mı?” diye sordu.

Leylek Lucky şaşırarak:

“Neden?” diye sordu .

Ağaç:

“Dünyanın halini görmüyor musun? Her taraf korona virüs, binlerce insan hasta. Maddi, manevi hastalık her yanı sarmış” dedi.

Leylek Lucky:

“Doğru söylüyorsun” dedi.

Ağaç:

“Devekuşu avcı beni görmüyor diye başını toprağa gömer. Başımızı internete, telefona sarmışız. Benzetmede hata olmasın, sana bakan yönüyle Leylek Lucky, düşüneceğine çoktan yol alman gerekmez miydi?” diye sordu.

Ağaç:

“Doğru söylüyorsun. Hemen yol alayım” dedi.

Leylek Lucky oradan ayrılıp uçakla Amerika’ya doğru yola çıktı. Leylek Lucky biraz üzülmüştü. Öyle ya, dünyanın hali ne olacaktı? Konuşamadı.

Leylek Lucky uçağın penceresinden mavi gökyüzüne düşünceli bir şekilde baktı.

Barbara uzun soluklu düşünen bir kadındı. Thomas eve telefon etti. Thomas’ın anne ve babası telefonu açtı.

“Anne, baba, hoş geldiniz” dedi Thomas.

“Hoş bulduk” dedi Thomas’ın babası.

“David evde mi?” diye sordu.

“Mary annesiyle gitti” dedi Thomas’ın babası.

Telefonu daha sonra David aldı.

“Ne oldu David?” diye sordu Thomas.

“Babam, annem uzaklara gitti” dedi David.

Ve Thomas uzunca bir süre ne Barbara’yı gördü ne de Mary’yi gördü. Uzunca bir süre seslerini duyamadı.

“Oğlum, aklımızı, ruh ve beden sağlığımızı koruyacağız” dedi Thomas’ın babası.

Sonra bir müddet süre geçti ve telefon görüşmesi bitti. “Dünya hali bu” diye düşündü Thomas.

Thomas:

“Kaderim, bizler için neler hazırladığını bilemeyiz. En iyisi kadere teslim olmak. Kadere teslim olan kederden emin olurdu. Öyleyse teslim olmam lazım kadere.” dedi.

Thomas pencereden yukarı, parça parça olan bulutlara baktı. Aklına Amerika’da bir teolog-din bilimcisinin okuduğu kitap geldi. Kitabın yazarı bir bayandı.

Bayan:

“Dünyadaki bütün dinleri, inanç sistemlerini araştırdım. Başımıza bir musibet geliyorsa, bilin ki Allah sizi seviyor. Daima şöyle dua edin: ‘Benim değil, senin dediğin olsun” demişti.

“Senin dediğin olsun,” dedi.

Thomas. “Ah,” dedi.

“Ah değil, af demeliyim” dedi içinden.

Bir tık tık sesi duydu. Thomas.

Pencereyi tıklatan Leylek Lucky’ di.

Leylek Lucky Thomas' a yaşadıklarını anlattı. Thomas da Leylek Lucky' ye yaşadıklarını anlattı.

"Yol alamıyorum" dedi Thomas.

Leylek Lucky:

"Belki bazı yollar sessizdir. Epey yol alırsın ama fark edemezsin. Deniz yolculuğu gibi... Gemi denizde yol alır ama her taraf sudur. Mavi dalgaların üzerinden gider misin? Durur musun? Bilemezsin. Oysa suyun üzerinde epey yol almışsındır" dedi.

"Öyle mi?" dedi Thomas.

"David ne olacak?" diye sordu Thomas.

Leylek Lucky:

"Annen, baban yanında, sen görevdesin. Malum, her hafta, her tarafta salgın var. Ve bir de en önemlisi her an ahiret yolculuğu olabilir. Sen bir yolcusun. Yolcu, gideceği yeri düşünmeli değil mi?" diye sordu.

"Haklısın," dedi Thomas.

Sustular...

Her başlayan şey biter. Doğan Güneş batar. Her yeni eskir. Leylek Lucky hastalandı. Leylek Lucky' in başı ağrıyordu. Leylek Lucky sürekli yolculuk yapmaktan yorulmuştu. Dünyanın bir gerçeği de ayrılık...

Lucky hastalandıktan birkaç gün sonra öldü. Tıpkı ekim ayında yaprakların toprağa düşmesi gibi, yaprağın daldan ayrılması gibi aramızdan ayrıldı.

Thomas yalnız kalmıştı. Gerçek bu olsa gerek. Var olan kıymetlerin değerini yalnız kaldığımızda daha iyi anlıyorduk. Ne Barbara vardı, ne Marry. Thomas İkisinden de haber alamıyordu. Penceresinden parça parça olan bulutlara baktı. Dünyanın gerçeği: Karanlık, aydınlık iç içe; yaşam, ölüm sırt sırta. Ve göçmen kuşlar gibi göç edemeyip, kanadı kırık bir kuş gibi kaldım burada" dedi.

Dertlerini kim anlardı? Zihninin yaptığı boğuşmalara "Barış, barış" demesine rağmen, iç dünyasında yaşadığı mücadeleleri. Karanlıkta dalgaların kayalara vurmasına bakan adam gibiydi. Duyduğu dalgaların kayalara vurma sesi. Bu bakış ne kadar devam ederdi ki? Bu durum gözlerine sadece yorgunluk verirdi. Bu düşünceler kendisini halsiz düşürürdü. Aklına "Üzüntü ve korku veren şeyleri bırak, temiz ve güven verenleri al" sözü geldi.

"Temiz ve güven verenleri almalıyım. Korku ve üzüntü verenleri bırakmalıyım. İnşallah korku ve üzüntü verenleri zihnimde de bırakırım" dedi.